

ŠentRUPERT

Trebnje
S 908 TR
ŠENTRUPERT

352.9(497.4 SentruPert)

COBISS c

Glasiló krajanov krajevne skupnosti Sentrupert

• LETO: VIII. /2 • poletje 2006 • Glasilo izhaja štirikrat letno • Za krajané KS Šentrupert brezplačno•

ŠENTRUPERT MED KRAJEVNO SKUPNOSTJO IN OBČINO

Spoštovane občanke in občani!

S potrditvijo petih novih občin v Državnem zboru RS se je v torek, 30. maja, končala naša borba za samostojno občino.

Rad bi se zahvalil vsem tistim, ki jim ni vseeno, kakšen je naš kraj, in so odločno zastavili besedo za našo občino. Skupni boj je obrodil sadove. Ta rezultat smo skupaj proslavili na srečanju krajanov v nedeljo, 4. junija. Srečanje smo pripravili s pomočjo donatorjev. Prav bi bilo, da bi takšno srečanje postalo tradicija.

Vendar samo veselje ob potrditvi občine ne bo prineslo izboljšanja na področjih, ki nas tarejo (obnova in posodobitev infrastrukture, urejanje prostora, turistični razvoj, dozidava šole itd.). Sedanji svet KS bo po svojih močeh prispeval na področjih, kjer lahko. To pa je, da bodoči občini zagotovi nemoten začetek dela. Skupaj s strokovnjaki tako želimo pripraviti dopolnjen prostorski načrt, ki bo zadovoljeval potrebe po individualni gradnji stanovanjskih hiš, vseboval prostore za drobno gospodarstvo in industrijo ter omogočal izgradnjo primerne prometne infrastrukture.

Glavna skrb nas občanov pa bodo morale biti volitve. Primeren izbor kandidatov za občinske svetnike in župana/županjo bo vsekakor vplival na občino po vaši želji. Zato je prav, da predloge kandidatov za občinski svet in župana udejanjite.

Lep pozdrav!

Anton Rugelj,
predsednik sveta KS Šentrupert

PRAV LEPA JE ŠENTRUPERT FARA

Prav lepa je Šentrupert fara,
od mnogih pesnikov opevana in blagrovana,
lepa polja z vinorodnimi griči so obdana,
tu je čista, še neokrnjena narava.

Ko smo se osamosvojili, državo svojo dobili,
še bolj smo svojo zemljo cenili.
Da bi vse to še bolj nadgradili,
smo se k Evropski zvezi pridružili.

Seveda človek nikoli ne miruje,
rad tudi se po starih časih zgleduje;
so pa uresničile se sanje vsakega krajana,
saj naša lepa Šentrupert fara je občina postala.

Pred nami pa je še en moder korak,
da župan bi bil izvoljen tak,
ki znal bi varovati to dolino,
da imeli vsi bi dober vtis na svojo občino!

Tilka Gorenc
4. junija 2006

Napovednik

<i>Iz življenja KS in društev</i>	2
<i>Iz življenja župnije</i>	9
<i>Sprehodi med ...</i>	11
<i>Na mladih svet stoji</i>	12
<i>Dovolj razlogov za čestitke</i>	15
<i>Kulturni in šolski utrip</i>	17
<i>Iz občine Trebnje poročajo</i>	25

Iz življenja KS in društev

IZ ZAPISNIKOV SEJ SVETA KRAJEVNE SKUPNOSTI ŠENTRUPERT

35. REDNA SEJA – 14. APRILA 2006

Bivši predsednik sveta KS Peter Frelih je izrazil zadovoljstvo ob uspešnem referendumu za novo občino; takšen rezultat je bil dosežen tudi zaradi korektnega obnašanja na zborih krajanov, saj niso nikogar blatili.

Ustanovljena je bila komisija za nemoteno delo nove občine; sestavljajo jo Jure Bizjak, Peter Frelih, Rupert Gole in Milan Šturm.

Počastitev ob uspešnem referendumu bo 14 dni po razglasitvi občine Šentrupert v Državnem zboru RS. Na prireditvi naj bi se predstavila vsa društva.

36. REDNA SEJA – 11. MAJA 2006

Komisija se bo sestala še z gospo Astrid Prašnikar, da bi se dosledno držali rokov, v katerih je potrebno pripraviti volilna območja.

Še občina Trebnje je pripravila prostorski načrt tudi za Šentrupert; potrebno je vključiti tudi naše predloge; za to je zadolžen arhitekt Rupert Gole.

V projekt izgradnje vodovoda Stražberk – Mali Cirknik je zainteresirana tudi Komunala Sevnica; vrednost del je približno 24 milijonov tolarjev.

Plazovi še vedno niso vsi sanirani.

Zavod za varstvo naravne in kulturne dediščine Novo mesto je KS zaprosil za mnenje glede prestavitve Simončičevega kozolca. Člani so se strinjali, da se kozolec najprej ponudi domačemu kupcu.

37. REDNA SEJA – 26. MAJA 2006

Prostorski načrt za KS Šentrupert – po uskladitvi predlogov na svetu naj bo še razgovor z gospo Vido Šušteršič z Oddelka za okolje in prostor.

Zaradi novih študij o kozolcu na Bistrici se trenutno ustavijo vse aktivnosti v zvezi z odprodajo tega kozolca.

Glede priprave predloga volišč je zadolžena gospa Astrid Prašnikar, da rokovno pripravi aktivnosti, ki jih mora opraviti svet KS.

Glede vodovoda Stražberk – Mali Cirknik občina Trebnje še ni podpisala sodelovanja z občino Sevnica. Priporočljivo bi bilo vključiti tudi Komunalo Trebnje, saj je koncesionar v občini Trebnje.

Ob pripravah na srečanje krajanov 4. junija so se dogovorili o obveščanju in o gostih, ki jih bodo povabili.

Irena Ribič

NEKAJ O VOLITVAH

Volivci OBČINE ŠENTRUPERT bomo na jesenskih volitvah izbrali devet članov občinskega sveta in župana/županjo. Občina bo razdeljena na štiri volilne enote (podobno kot do sedaj – le z nekaterimi spremembami). Odlok o volilnih enotah in voliščih je pripravila občina Trebnje. Kandidate za občinske svetnike predlagajo politične stranke, lahko pa tudi posamezniki - s podporo določenega števila volivcev. To število je različno glede na območje.

Prav tako velja za župana. Pri predlogih pa je potrebno upoštevati potreben odstotek ženskega spola.

Podrobneje bo v naslednji številki.

Spremembe in dopolnitve prostorskih dokumentov občine Trebnje

Občina Šentrupert bo pri urejanju prostora izhajala iz sedaj skupnih dokumentov občine Trebnje. Na zadnji seji OS Trebnje je bil sprejet sklep, s katerim se je pričel proces priprave sprememb in dopolnitev dokumentov, ki določujejo urejanje prostora. Zelo pomembno je, da v tem procesu aktivno sodelujemo, saj bo to podlaga za urejanje prostora v Občini Šentrupert, ki bo s svojim delom pričela v začetku leta 2007. Svet sedanje KS Šentrupert se je procesa priprave že lotil in bo tako za sam Šentrupert kot vse okoliške vasi in zaselke zbiral predloge za spremembe in dopolnitve ter jih v ustrezni obliki posredoval naprej. Dobrodošli so vsakršni predlogi tudi z vaše strani.

Rupert Gole

ZAHVALA

Svet KS se najlepše zahvaljuje vsem donatorjem srečanja občanov na trgu v Šentrupertu v nedeljo, 4. junija 2006.

Zahvala velja:

- VSEM OBLIKOVALCEM KULTURNEGA PROGRAMA
- gospodu JOŽETU ANDERLIČU
- gospe METI in gospodu MIRU KURENTU, ki sta prispevala za nabavo mesa
- Mesarstvu CVETAN, ki je volička speko
- gospodu FRANCU ŠPOLARJU, ki je skuhal golaž
- gospodu FRANCU FRELIHU, ki je daroval brezalkoholne pijače podjetja Dana
- gospe JANJI in gospodu MILANU GREBENCU, ki sta darovala kruh
- DRUŠTVU VINOGRADNIKOV ŠENTRUPERT in njihovim članom, ki so poskrbeli, da ni manjkalo dobrega vina
- AKTIVU KMEČKIH ŽENA in njihovim neutrudnim članicam
- ANSAMBLU SVIT, ki je poskrbel za zabavo
- GASILSKIM DRUŠTVOM in vsem ostalim, ki so pripomogli, da je srečanje uspelo.

VSEM NAJLEPŠA HVALA!

*Anton Rugelj,
predsednik sveta KS Šentrupert*

Kozolec na Bistrici

Glede na različna ugibanja, ki se pojavljajo v javnosti okrog Simončičevega topolarja na Bistrici sem kot predsednik turističnega društva Šentrupert, ki ima kozolec v lasti, dolžan posredovati podatke o trenutni situaciji. Ministrstvo za varstvo kulturne dediščine RS, oziroma izpostava Zavoda za varstvo kulturne dediščine Novo mesto, pripravlja študijo o ogroženosti kozolca in študijo nujnih posegov za ohranitev le tega; potem bo sledilo oblikovanje stališča do nadaljnje usode objekta. Nadaljnja usoda pa je lahko obnova in varovanje kozolca na mestu nastanka - ali pa prestavitev na drugo lokacijo in hkratna obnova kozolca. Takšen poseg mora biti v skladu z odlokom o varovanju tega spomenika – to pomeni, da kozolec ni možno prestaviti izven Mirnske doline oziroma njenega obrobja. Dejstvo je, da je kozolec nujno potreben obnove, še posebej pa je nujno kozolec dvigniti

na kamnite podstavke in s tem preprečiti neprestano namakanje stebrov, kar povzroča hitrejše propadanje. Stroški obnovitvenih del so previsoki, da bi jih Turistično društvo zmoglo, zato se je tudi odločilo, da poišče različne možnosti na poti k dolgoročni rešitvi. Upam, da bo študija Zavoda za varstvo kulturne dediščine ustrezna podlaga za nadaljnjo obravnavo tega spomenika in da bo omenjeni zavod pri tem tudi finančno pomagal, saj gre konec koncev za spomenik državnega pomena. Vsekakor je trenutno odgovornost na strani Turističnega društva kot lastnika, da naredi vse možne korake k ustrezni zaščiti in obnovi kozolca. Prestavitev na lokacijo Posestva Pule je bila le ena izmed možnih variant, saj bi v tem primeru sredstva za obnovo bila zagotovljena. Ali je kaj takega sploh mogoče pa bo pokazala študija Zavoda za varstvo kulturne dediščine, ki bo gotova dala prednosti variantam rešitve bližje kraju nastanka, če se bodo pojavile. Vsekakor bodo pretehtane različne variante, izmed katerih bomo skupaj izbrali najustreznejšo. Zaenkrat torej kozolec ostaja na svojem mestu – na žalost tudi v stanju, v kakršnem je. Ker smo v času dopustov, niti ne pričakujem, da se bo kaj bistvenega do jeseni spremenilo. Vsi pozitivni predlogi glede nadaljnje usode kozolca pa so kadarkoli dobrodošli.

*Rupert Gole,
predsednik TD*

ROMANU ŠIŠKU V PREZGODNJE SLOVO

*Težka človeku ni zemlje odeja,
vzamejo v sebe ga njene moči ...*

V prijazno nedeljsko majsko dopoldne se je hitro razširila novica, da je po dolgotrajni boleznici zastalo srce nekdanjega šentruperskega učitelja in sedanjega podpredsednika Društva upokojencev Šentrupert Romana Šiška. Glede na njegovo težavno zdravstveno stanje je bila novica kar nekako pričakovana, kljub temu pa je prizadela vse, ki smo ga poznali in z njim sodelovali. Še zlasti pa je vest odjeknila v vrstah upravnega odbora Društva upokojencev Šentrupert, v katerem je Roman zadnja leta deloval in se razdajal. Če mu zdravje že pred dvema letoma ne bi nagajalo, bi bil danes predsednik našega društva in prepričani smo, da bi s svojimi sposobnostmi vse dejavnosti društva uspešno vodil. Tako pa je vse delo v našem društvu kar nekako zastalo.

Luč sveta je Roman zagledal pred dobrimi 67 leti v kraju Negova v delavski družini Janeza in Ljudmile Šiško. Tu je tudi preživel mladost; obiskoval je osnovno šolo, v kateri je bil sošolec poznejšega izumitelja in predsedniškega kandidata Ivana Krambergerja. Nižjo gimnazijo je obiskoval v Lenartu v Slovenskih goricah in nato nadaljeval na učiteljski v Mariboru, kjer ga je kot dvajsetletni fant, poln idej in načrtov za nadaljnje delo, uspešno zaključil. Sledila so leta poučevanja na osnovnih šolah Veržej, Cezanjevci in Studenec pri Sevnici. Na svojem prvem službenem mestu je spoznal svojo življenjsko sopotnico, ustvaril družino, v kateri sta se rodila sin in hčerka. Družina mu je vse življenje ostala največja vrednota in vir osebne sreče.

Pred 34 leti se je mlada družina preselila v Šentrupert in na naši šoli je Roman ostal šest let, nato pa bil še dve leti ravnatelj v Mokronogu. Že med učiteljevanjem je aktivno sodeloval pri predvojaškem usposabljanju mladih, zato je z veseljem sprejel ponujeno delo poveljnika Občinskega štaba teritorialne obrambe Trebnje. Med vojno za Slovenijo je bil poveljnik na eni izmed najbolj kritičnih točk te vojne - na Medvedjeku. Z vso odgovornostjo je varoval življenja mladih vojakov in to dolžnost uspešno opravil brez žrtev. Vse do upokojitve je nato deloval v

nastajajoči slovenski vojski.

Kmalu po upokojitvi se je pridružil članom Društva upokojencev Šentrupert in bil že pred petimi leti izvoljen v upravni odbor za podpredsednika društva. Organiziral in uspešno vodil je tudi strelsko sekcijo in pripomogel, da so člani dosegali zelo dobre rezultate na vsakoletnih športnih igrah upokojencev Dolenjske in Bele krajine. Aktivno je sodeloval pri načrtovanju izletov članov društva in poskrbel, da je s prospektom privabil slehernega izletnika. Življenje je v društvu napolnil z dobro voljo, ki jo je prenašal tudi na druge. Prav zaradi boleznici se nismo mogli veseliti, da bi postal naš predsednik. Še posebej, ker je kljub intenzivnemu zdravljenju bolezen z nezmanjšano hitrostjo razjedala njegovo telo. V trenutku žalosti in slovesa bi lahko rekli:

Ena se tebi je želja spolnila:

kajti umrl je doma, v krogu družine in prijateljev, kot si je vseskozi želel.

Dragi Roman, tek Tvojega življenja je sklenjen, danes smo se zbrali, da Te pospremimo do Tvojega zadnjega doma, kjer boš mirno sanjal svoje večne sanje.

Tu, na šentruperskem pokopališču, ki ga je pred drugo svetovno vojno načrtoval naš veliki arhitekt mojster Plečnik, bo lep pogled na vso našo dolino, ki si ji posvetil velik del svojega življenja.

Naša rojakinja pesnica Vida Brest je v svoji Pesmi za Šentrupert zapisala tudi tele verze:

Povsod je po svetu odhajal tvoj rod,
v Šentrupert se vrača domov od povsod.

Ti si pred leti prišel v naš kraj, ga vzljubil in sprejel za svojega – med nami si se dobro počutil, a z današnjim dnem postajaš še bolj Šentrupečan, ker si tu našel tudi svoj zadnji dom.

Roman, počivaj v miru v domači slovenski zemlji, ki si jo ljubil in se tudi zanjo boril! Šumenje vetra v krošnjah dreves naj Ti poje večno uspavanko – mi pa Te bomo pogrešali!

*Franc Novak,
Društvo upokojencev Šentrupert*

USTANOVITEV OBČINSKEGA ODBORA SLS ŠENTRUPERT

Na pobudo iniciativnega odbora za ustanovitev občinskega odbora SLS občine Šentrupert je bil 21. junija 2006 v prostorih KS Šentrupert ustanovni občni zbor. Prisotnih je bilo deset članov občinskega odbora ter pet članov regijskega odbora stranke. Na občnem zboru smo izvolili 5-članski občinski odbor ter 3-članski nadzorni odbor. V enotni podpori so bili izvoljeni Maks Kurent za predsednika, Jože Možina za podpredsednika, Vinko Tomažin pa za predsednika nadzornega odbora. Izvoljeni predsednik se je hkrati še zahvalil za zaupanje in pomoč

predsedniku Tonetu Zaletelu pri izvedbi priprav za ustanovitev OO SLS v Šentrupertu.

Sprejeli smo prednostne aktivnosti: Priprave na volitve organov nove občine, program dela, povečanje aktivnosti za sprejem novih članov stranke, vključevanje v republiške organe stranke in povezave s sosednjimi odbori SLS.

Skupni cilj OO SLS je, da bi prispevali k razvoju nove občine in se zavzemali predvsem za razvoj podjetništva in kmetijstva.

Maks Kurent, predsednik

PA IMAMO SPET OBČINO!

Končno smo spet dobili svojo občino, čeprav bo zaživela šele v letu 2007. Sprva ne bo lahko, saj nimamo osnov, kar bi lahko predstavljalo uspešno delo občine.

Treba pa je povedati, da je Šentrupert v preteklosti imel občinsko hišo, dve hranilnici in posojilnici, stavbo za policijo ali žandarmarijo, mlekarno in v nadstropju prosvetno dvorano, knjižnico in kupljeno zemljo za nov prosvetni dom, na osrednjem trgu pa je bila še Kostelčeva hiša.

Če se še povrnem v zgodovino, moram povedati, da je bil zadnji izvoljeni župan pred drugo svetovno vojno posestnik Jože Mavsar s Straže, po drugi svetovni vojni pa je bil prvi in zadnji župan Aleksander Prah iz Šentruperta.

Leta 1962 so na občinski seji dobili ukaz, naj sprejmejo ukrep, da se občina Šentrupert ukine in se pridruži občini Trebnje. Odborniki so upoštevali rek Celjskih grofov: »Danes še občina Šentrupert – pa nikoli več.« Na tej seji je bil navzoč tudi moj oče Franc Zupančič, ki je žalosten ugotovil, da bomo sedaj na koncu občine, kar se je tudi izkazalo.

Občinska hiša je služila različnim namenom; del hiše so celo podrli, da je bila pot proti Sokolskemu domu nekoliko širša.

Občinska hiša je bila v svoji zgodovini pribežališče za reveže, razna skladišča in med vojno je bila v kletnih prostorih tudi mučilnica. V nadstropju pa so bile pisarne, mladinska soba, nekaj časa tudi knjižnica.

Ko smo izgubili občino, so nekateri menili, da stavbe ni kaj rabiti, saj bi bili z njo samo stroški, zato so jo oddali nekdanjemu borcu.

Leta 1963 se je osnovala Kmetijska zadruha Trebnje, ki je prevzela vse, kar je imela Kmetijska družba Šentrupert, ki je imela kar precej premoženja.

Tako je bila občina Šentrupert ob vse, kar so odborniki in člani Kmetijske družbe Šentrupert pripravili. Z žulji naših dedov in očetov je bila občina Šentrupert dolga leta najbolj bogata občina.

Tudi knjižnica je postala del trebanjske knjižnice.

Po vsem je ostal le še Sokolski dom, ki še ni imel pravega gospodarja. Vendar so to na pogorišču družbenega imetja znali rešiti v korist Šentruperta.

Zdaj bo trajalo kar precej časa, da se bo blaginja vrnila v občino Šentrupert. Vendar se moramo zavedati, da kar bomo pridobili, bo tudi naše!

Malči Kostevc

KRAJEVNI ODBOR RDEČEGA KRIŽA ŠENTRUPERT POROČA

Polletno obdobje je spet naokoli in prav je, da poročamo o naši dejavnosti. Za aktiviste RK je bilo tudi to obdobje delovno. Naj naštejemo le nekaj naših dobrih del.

S svojimi obiski smo pred božično-novoletnimi prazniki razveselili 278 krajanov, starejših nad 70 let, in še 20 naših krajanov, ki bivajo po domovih starejših občanov v Metliki, Novem mestu, Trebnjem in Loki pri Zidanem mostu. Vsi so bili našega obiska zelo veseli. Enkrat letno obiščemo tudi vse krajane naše KS Šentrupert, ki so starejši od 90 let; ob visokih jubilejih jim osebno čestitamo. Žal nekaterih ni več med nami!

V preteklem letu smo se vključevali tudi v druge humanitarne akcije, kot na primer NIKOLI SAMI - razdelili smo deset paketov, nakazali pa tudi 30.000 tolarjev za družine, ki jim je neurje uničilo domove. Vključili smo se tudi v zbiranje sredstev za nakup spalnih vreč za Pakistan. V MESECU SOLIDARNOSTI smo razdelili 16 paketov. Vsake tri mesece prejema pakete sedem krajanov, štirje vsaka dva meseca, ena krajanka pa vsak mesec. Poudariti moram, da je naš krajevni odbor RK ob pomoči donatorjev sodeloval pri pripravi in organizaciji srečanja krvodajalcev Občinske zveze Rdečega križa Trebnje; bilo je v Kovačevem hribu pri Jakličevih. Kljub slabemu vremenu je srečanje potekalo v zelo sproščenem in prijetnem vzdušju.

Najbolj prijetno delo nas aktivistov pa je prav gotovo organizacija in priprava srečanja starostnikov. Zavedamo se, da drug z drugim delimo majhne radosti, spomine na prehojeno leto, pa tudi skrbi in načrte za prihodnost

...

Da pa je tudi letos srečanje uspelo, se moramo predvsem zahvaliti ravnateljici šole prof. Polonci Rugelj, ki nam nudi gostoljubje v šolskih prostorih, Pekarni Bistrica, ki nam je letos znova darovala kruh in pecivo, vsem krajanom, ki so nam podarili pijačo - Brcarjevim s Homa, Ivanu in Francu Gorencu s Hrastnega, župniji Šentrupert, Frelihovim in Petru Ravnikarju ter Dani za sokove. Zahvaliti se moram tudi gospodu župniku in dekanu Mirku Simončiču za opravljeno sveto mašo, gospodu zborovodji Venčeslavu Zadravcu in pevcem Vinogradniškega pevskega zbora, ki nas s svojim petjem vsako leto razveseljujejo, našim prizadevnim prostovoljkam za pripravo peciva ter pomoči pri urejanju prostora in pogostitvi, nenazadnje pa tudi kuharicama Fani in Marinki za okusno pripravljeno jed. Zahvala tudi vsem prevoznikom, ki pripeljejo starejše ljudi na srečanje. Med njimi je vedno pripravljena nuditi to uslugo družina Kuhar z Bistrice, naš aktivist Edi Zavrl pa je že pregovorno nadvse pozoren do vseh – kot šofer in človek.

Posebna zahvala pa velja našim donatorjem, še posebej Francu Frelihu, KS Šentrupert in Filipu Povšetju, ki so nam med letom pomagali s svojimi prispevki.

Navsezadnje pa zahvala tudi naši prizadevni dolgoletni predsednici Krajevnega odbora RK gospe Mariji Brezovar.

Naj ponovim znano misel: Za dobro počutje niso potrebna velika sredstva, pač pa predvsem lepe besede in majhna skromna dejanja, ki najdejo pot do sočloveka. S svojo toplino lahko ogrejemo srca mnogih - tako osamljenih, bolnih, nemočnih ...

Vse pa naj nas družijo misli Williama Penna: »Najbrž bom živel samo enkrat. Če zatorej lahko izkažem prijaznost ali naredim kakšno dobro delo, naj to storim sedaj, naj ne odlašam ali pozabim, saj ne bom več šel po tej poti.«

Ruža Brcar, podpredsednica

Salamijada 2006

Šentruperski konjeniki smo si turobne zimske dni krajšali na različne načine. V sklopu odganjanja dolgega časa in zime smo se srečali 2. aprila na tradicionalni salamijadi. Zaradi obnavljanja gradu na Veseli Gori smo se letos zbrali v kulturnem domu. Na ocenjevanju je komisija

izbirala med 15 primerki.

Po ugotovitvi komisije je najboljšo salamo prinesel Ciril Gorenc z Mirne, sledila je salama Ignaca Breznikarja iz Drage, tretje mesto pa si je prislužila salama Cirila Bizjaka z Rakovnika.

Naslednje leto pa upam, da bo na ocenjevanju udeleženi še več salam in seveda njihovih lastnikov ter občanov, željnih gurmanskih užitkov.

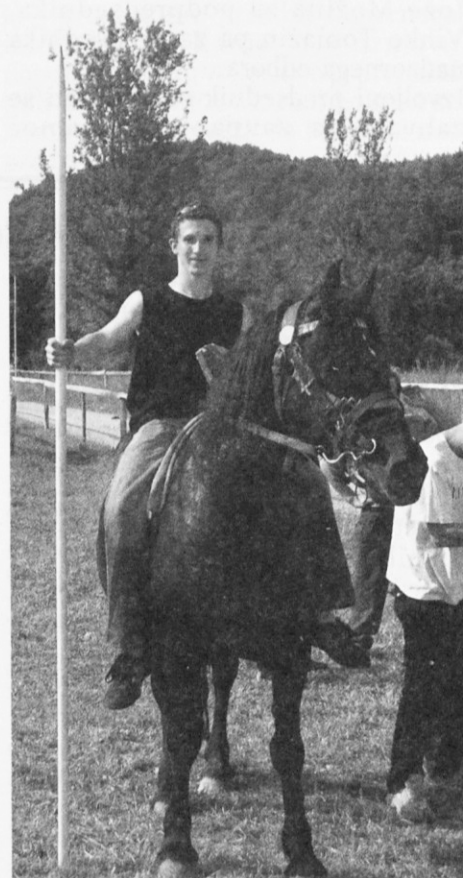
Natikanje klobase

28. maja so konjeniki iz Šentruperta priredili že 5 tradicionalno natikanje klobas. Tudi letos je bila udeležba številna. Tekmovalo je 26 tekmovalcev, prav toliko pa je konjenikov na srečanje prijahalo ali pa se pripeljalo s kočijami. Letošnja zmaga žal ni ostala doma, saj sta prvo in drugo mesto odnesla tekmovalca za domačijo Marn iz Hudej; in sicer prvo mesto Bojan Gregorčič, drugo pa gospodar domačije Marko Marn. Tretji pa je bil Miran Kovačič s Primskovega.

Obiskovalci smo se krepčali s slašticami Kmečkih žena in z mesnimi dobrotami društvenega kuharja. Poleg tega pa smo lahko občudovali zapravljičček z žrebcema, ki se je k nam pripeljal iz Šentjerneja, ter Bizjakovega mini ponija, ki je tudi vlekel voziček. Sicer pa so bili tudi med drugimi konji pravi lepote.

Ker smo domačini letos ostali brez zmage, so naši vrli konjeniki obljubili, da bodo do prihodnjega leta vestno vadili, tako da nam naslednje leto lovorika ne uide.

Andreja Primožič

DRUŠTVENO OCENJEVANJE VIN

Društveno ocenjevanje vin letnika 2005 smo izvedli v gostilni Jaklič v mesecu marcu. Ocenjevanje je pokazalo, da so vinogradniki v danih razmerah pridelali kvalitetna vina. Vina sta ocenjevali dve komisiji; predsedoval jima je zunanji strokovnjak, ostali ocenjevalci pa so bili člani Društva vinogradnikov Mirnske doline.

Ocenjevalni komisiji:

RDEČA VINA:

Jože Simončič, Peter Bracar, Ivan Vovk, Pavel Jevnikar, Anton Zidar, Andrej Prijatelj, Franc Bartolj

BELA VINA:

dr. Kocjančič, Jože Brate, Janez Kramer, Janez Lovše, Bojan Bracar, Franc Špolar, Janez Bračko

Na ocenjevanje smo prejeli naslednje količine vin:

CVIČEK:	96 vzorcev
MODRA FRANKINJA:	14 vzorcev
MODRA FRANKINJA, l. 2002:	1 vzorec
MODRA FRANKINJA BARIK, l. 1999	1 vzorec
ŽAMETNA ČRNINA:	8 vzorcev
DOLENJSKO RDEČE	3 vzorci
ŠENTLOVRENKA	1 vzorec
ZVAIGELD	1 vzorec
SKUPAJ RDEČIH VIN	125 vzorcev

BELA VINA:

DOLENJSKO BELO	50 vzorcev
LAŠKI RIZLING	8 vzorcev
OSTALA SORTNA VINA:	20 vzorcev
PENINE	3 vzorci
SKUPAJ BELIH VIN:	81 vzorec

VSE SKUPAJ: 206 vzorcev

REZULTATI:

CVIČEK:	
Miran Zupan, Krmelj, gorica Vrhe	15,94
MODRA FRANKINJA, l. 2005:	
Jure Kramžar, Za mostičkom, gor. Vrhe	16,76
MODRA FRANKINJA, l. 2002:	
Vinska klet Frelih, gorica Zadraga	17,52
MODRA FRANKINJA barique, l. 1999:	
Vinska klet Frelih, gorica Zadraga	18,12
ŽAMETNA ČRNINA:	
Božo Sladič, Stan 13, Mirna, gorica Debenc	15,90
DOLENJSKO RDEČE:	
Vinko Tratar, Koleševa 1, Ljubljana, gor. Okrog	15,70
ŠENTLOVRENKA:	
Darko Lokar, Debenc 52, Mirna, gorica Debenc	16,34
DOLENJSKO BELO:	
Andrej Prijatelj, Zapuže 5, Mirna, gorica Debenc	16,00
LAŠKI RIZLING:	

Niko Kurent, Rozmanova 34, Krško, gor. Apnenik	16,44
LAŠKI RIZLING – polsuho:	
Drago Škoda, Dol. Jesenice, gorica Hrastno	16,28
KERNER:	
Iztok Umek, Krmelj 82, gorica Zavine	16,64
KERNER – polsuho:	
Alojz Gregorčič, Slovenska vas 2, gorica Okrog	16,96
CHARDONNAY:	
Ivan Zupanc, Stan 83, p. Mirna, gorica Stan	16,56
CHARDONNAY – polsuho:	
Jure Kramžar, Za most., Not. Gorice, Vrhe	16,66
CHARDONNAY:	
Franc Špolar, Ravnik 85, gorica Apnenik	16,94
RENSKI RIZLING:	
Stane Krnc, Vel. Cirknik 8, Šentjanž, gorica Vrhe	16,42
RENSKI RIZLING – polsuho:	
Andreja Krnc, Veliki Cirknik 8, gorica Vrhe	16,90
BELI PINOT:	
Jure Kramžar, Za mostičkom, N. Gorice, Vrhe	16,68
SIVI PINOT:	
Andrej Repše, Krmelj 85, gorica Vrhe	16,72
ZELENI SILVANEC:	
Stane Krnc, Vel. Cirknik 8, Šentjanž, gorica Vrhe	16,40
ZELENI SILVANEC – l. 2004:	
Vinska klet Frelih, gorica Zadraga	16,86
PENINA OD FARE:	
Vinska klet Frelih, Šentrupert, gorica Zadraga	18,20
ŠENTRUPERSKA PENINA:	
Vinska klet Frelih, gorica Zadraga	18,40
PENINA – KAPELMAN:	
Vinska klet Frelih, gorica Zadraga	18,13

Vsi rezultati so objavljeni v Biltenu CVIČEK 2006 V ŠENTRUPERTU.

Letošnja prireditev Zveze vinogradnikov Dolenjske 34 TEDEN CVIČKA je bila organizirana v Novem mestu od 26. do 28. maja. V okviru te prireditve je bilo izpeljano ocenjevanje vin; sodelovalo je vseh 27 društev, ki so vključena v ZDVD. Oddanih je bilo 922 vzorcev vin, od tega 507 cvičkov.

Naše društvo je dalo na ocenjevanje 44 vzorcev in smo prejeli:

Veliko zlato medaljo	2
Zlata medalja:	8
Srebrna medalja:	18
Posebno priznanje:	12
Zahvala:	2

Veliko zlato medaljo za frankinjo barique letnik 1999 z oceno 18,23 je prejela VINSKA KLET FRELIH, Šentrupert 35, veliko zlato medaljo za frankinjo letnik 2005 pa je prejel MIRO VIDMAR, Krmelj 82. Najbolje ocenjeni cviček z oceno 15,90 pa sta imela ANDREJ PRIJATELJ, Zapuže 5, Mirna, in IVAN ZUPANC, Stan 36, Mirna.

Vsem članom društva želim dobro letino, vsem dobitnikom odličij pa čestitam za dosežene rezultate.

Franc Bartolj, predsednik

Planinsko društvo v akciji ...

Dobrča, maj 2006

Belska planina

Planinsko društvo Polet Šentrupert

v sodelovanju z agencijo Interflash razpisuje

POHODNI TABOR V ČRNO GORO

od 19. do 26. avgusta 2006.

Cena potovanja:

polna članska cena: 99.000 SIT / 417,00 EUR

otroška članska cena 79.000 SIT / 334 EUR.

Prijave zbiramo do 12. julija 2006.

Dodatne informacije dobite na 041 541 077 (Bojan Brezovar)

Iz življenja župnije

Tudi na cerkvenem področju se dogajajo spremembe. Največja novica nas je dosegla 7. aprila, ko je Sveti oče Benedikt XVI. razglasil nove škofije na Slovenskem in s tem je naša župnija Šentrupert 10. junija prešla pod okrilje novoustanovljene škofije v Novem mestu.

A zaradi tega se delo v župniji in načrtovani dogodki niso nič spremenili. Že po tradiciji trebanjska dekanija na tretjo postno nedeljo roma na Brezje k Mariji Pomagaj in prosi za duhovne poklice. Tudi letos smo se podali na pot. Avtobus in kombi sta odpeljala iz Šentruperta in tako smo častno zastopali svojo župnijo. V romarskem svetišču smo v uri molitve pred Najsvetejšim skupaj z ministranti in duhovniki zmolili molitveno uro v pripravi na misijon v naši dekaniji, nato je sledila sveta maša, ki jo je vodil arhidiakon prelat g. Vinko Vegelj. V pridigi je tržiški župnik Marko Japelj ugotavljal našo 'normalnost' ob molitvi in spremljanju duhovniških poklicev v današnji družbi in času, ki tega več ne sprejema. Tako smo v lepem nedeljskem popoldnevu ob Mariji Pomagaj prejeli novih milosti za naše življenje in molitev ter se še bolj globoko pripravili na Gospodov praznik vstajenja.

25. marca je med drugo sveto mašo, ki jo je vodil mirnski župnik g. Gregor, potekala krajša slovesnost ob dnevu staršev. Med pridigo so Sara

Breznikar, Gregor Krajšek, Božo Kuhar, David Jerovšek in Tjaša Kraševc staršem zaigrali igrico o hčerki, sinu ter njunih starših ter tako polepšali praznik Marijinega oznanjenja in voščili staršem ob njihovem prazniku. Sveto mašo je polepšalo prepevanje otroškega pevskega zbora.

8. aprila smo še zadnjič v letošnjem šolskem letu pripravili oratorijsko popoldne in tako otroke že pripravili na poletni oratorij, ki se nam hitro bliža. Povzeli smo zgodnico Mihca Magoneja, v delavnici naredili križe iz ožganih vžigalic, pri razvedrilnem delu pa smo se igrali štafetne igre. Ker je bil lep sončen dan, smo igre izvedli kar na župnijskem dvorišču. Smeh otrok in njihova razigranost animatorjem še vedno odmeva v ušesih. Ves trud je bil poplačan, ko so videli zadovoljne oči otrok in njihovo navdušenje ter povpraševanje po dogajanju v oratoriju 2006. Skupaj se že veselimo nadaljnjih dogodkov.

Drugo nedeljo po Veliki noči je bilo pri drugi sveti maši prav tako slovesno, saj so se med sveto mašo predstavili

bodoči birmanci. Skupaj s starši so prišli pred oltar, kjer so svojim otrokom podarili Sveto pismo, knjigo življenja. Tako so tudi uradno začeli pot priprave na sprejem zakramenta svete birme, ki ga bodo kot prva generacija te župnije prejeli po polaganju rok škofa nove novomeške škofije.

Prav tako pa smo v naši sredi pozdravili misijonarko in rojakinjo sestro Zvonko Mikec, hmp, ki deluje na odgovornih mestih v Angoli. V svoji besedi se je zahvalila za vso misijonsko dejavnost in pomoč naše župnije, še posebej koledniške akcije, prav tako pa je spodbudila naše birmance in s tem vse farane k odgovornemu odzivu na Božji klic, pa naj si bo v vsakdanjem delu ali pa na poti duhovnega in misijonskega poklica.

Kljub slabemu vremenu in manjšemu številu so se družine konec aprila podale na prvomajski oddih na Koprivnik v Bohinju. Takoj po prihodu smo ugotovili, da je prostora v tamkajšnjem župnišču komaj dovolj za vse želje in potrebe. Po večerji se je prilegel film za vse, nato pa smo brez skrbi zaspali. Naslednji deževni dan smo preživeli na sprehodu z dežniki in se razgledali po zamegljenem Bohinju, uredili smo si hišni kino in preživeli zabaven večer. Tudi nedelja, ki je Gospodov dan, je podobno minila in po kosilu smo počasi odrinili domov.

Za florijanovo so se v farni cerkvi zbrala gasilska društva z območja naše župnije, da smo se tako skupaj priporočili sv. Florijanu, zavetniku gasilcev. V sprevodu smo se skupaj z gasilskimi društvi in s Pihalnim orkestrom svetega Ruperta najprej odpravili h kapelici sv. Florijana, potem pa smo odkorakali v cerkev, kjer je potekala slovesnost sv. maše. Gospod župnik in dekan Mirko Simončič je maševal za vse pokojne gasilce. Pri maši nas je prav tako spremljal Pihalni orkester sv. Ruperta

Z družinami na Koprivniku

pod vodstvom dirigenta Boštjana Dimnika.

V nedeljo, 21. maja, je potekala slovesnost prvega svetega obhajila, ko je 30 prvoobhajancev prejelo zakrament svetega obhajila. Pri mašnem slavlju je sodelovala vsa župnija, slavljenca sami pa so zapeli več pesmi in izvedli recitacije, povedali prošnje in prinašali darove ter se zahvalili za veliki dar Jezusa v

sveti hostiji. Na koncu je veljala zahvala staršev požrtvovalnima župniku Mirku Simončiču in sestri katehistinji Danijeli, ki sta vsak na svoj način spremljala in pripravljala prvoobhajance na ta veliki dan. Slavje se je nadaljevalo pred župniščem, nato pa še celo popoldne po družinah.

Tudi letos so se naši veroučenci ob zaključku veroučnega leta zbrali na

Čarnem jezeru v Ljubljani. S tem so tudi dejansko zaključili veroučno leto, saj je sledila le še podelitev spričeval in pohval Slomškovega bralnega priznanja.

Župnijski pastoralni svet je pred časom potrdil novo triletno akcijo za vzdrževanje in obnovo sakralne dediščine v naši župniji. Glede na prejšnje akcije, ki jih je uvedel g. Janez Vidic, je taka oblika najboljša za pomoč in vzdrževanje tako pri župniji kot pri faranih in krajanah. Nekateri ste že velikodušno prispevali po svojih zmožnostih, čeprav bomo pismo o novi akciji poslali v jeseni. Že sedaj hvala vsem, ki ste že ali pa še boste podprli ohranitev naše kulturne dediščine in posredno tudi našega človeškega in krščanskega duha.

Počitnice so že tu in tudi letos nas čaka pestro dogajanje: oratorij od 3. do 7. julija, Ankanan od 24. do 29. julija in Uskovnica od 7. do 12. avgusta 2006. Prijavite se lahko v župnišču. Naj bo novo poletje in čas počitnic ter dopustov čas polnosti.

Na Čarnem jezeru

Marko Suhoveršnik

Sprehodi med ...

Sprehod od cerkvice do cerkvice: 'Grofje Škrljevski so jim dolgo nasprotovali ...'

Kip svetega Ruperta v Tomanovem glavnem oltarju šentruperske cerkve je obrnjen proti zahodu, proč od osrednjega trškega prostora. Posvetnemu dogajanju na 'šentruperskem placu' že stoletja s privzdignjenim prstom kaže hrbet. Za 'svetnikovim hrbtom' se je v zgodovini tega kraja marsikaj dogajalo; nekaj tega je blagoslovil, drugo je šlo v pogubo. Upam, da sta pečeni vol in pitno vino na zdravje novi občini prvo junijsko nedeljo dobila njegov blagoslov, občina in njeni ljudje ga bodo še kako potrebovali!

Vonjave pečenega vola nas niso dosegle. Pritrkavanja tistega nedeljskega popoldneva nismo slišali. Bili smo na Polšniku, Billichbergu, kot so mu nekoč rekli po nemško. O veliki oziroma kar preveliki razdalji Polšnika od Šentruperta so natanko pred 720 leti razpravljali celo v Ogleju. Leta 1286 so se tam odločali o ustanovitvi kuracije oziroma duhovnije na Polšniku, ki naj bi bila sicer še vedno podrejena takratni veliki župniji Šentrupert. Trije premožni bratje iz grofovske rodbine Apfaltrern so ponujali vso materialno podlago za ustanovitev te 'šentruperske podružnice'. Ob tem so želeli imeti le pravico do soglasja k izbranemu duhovniku na Polšniku, ki pa naj bi bil v vsem še vedno odgovoren župniku v Šentrupertu.

Na Polšniku jim je takrat uspelo in 223 let so imeli svojega duhovnika. Šest let pred dokončanjem šentruperske cerkve pa je Polšnik postal samostojna župnija. Polnih osemnajst let so ji nasprotovali Škrljevski grofje in oporekali samostojnosti vse do leta 1509.

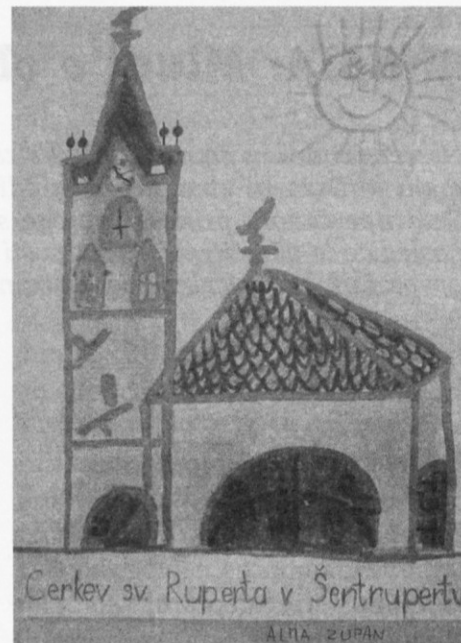
In kako je na Polšniku po 500 letih 'osamosvojitve' iz veležupnijskih

okvirov?

Polšnik je danes še vedno samostojna župnija. Zdi se, da jih administrativno-upravna samostojnost ne zanima. V okviru občine Litija delujejo v smeri še večjega regionalnega povezovanja celo med večjimi občinami. Povezovanje in povezanost sta bili močno prepoznavni tudi med letošnjim pohodom, ki v delu poti sovpada z nekdanjo potjo bratov Cirila in Metoda. Gre za 'pohod od cerkvice do cerkvice', eno od okoli petdesetih prireditev, ki jih v tem kraju vsako leto pripravijo. To so rezultati trdega dela in pristnega medsebojnega razumevanja krajanov, ki se zbirajo v osmih društvih.

Letošnji pohod je bil že deseti po vrsti in v sončnem nedeljskem dopoldnevu nas je bilo prav gotovo preko tisoč. Narava je tu čudovita: razgledi na razgibano pokrajino, ki vsepovsod skriva svoje bisere; bogati gozdovi, ki so dajali hrastove pragove za gradnjo južne železnice, dolomitna pobočja, ki skrivajo številne izvire in jame; zanimivo rastlinstvo in živalstvo, kjer ne manjka gamsov, muflonov in kozorogov. Tu je farna cerkev Lurške Marije ter številne cerkvice in kužna znamenja, med katerimi vodi ta pohodna pot. Ob poti se je marsikaj dogajalo: postrežba, glasba, predstave, sv. maša in zaključna prireditev. Videti in slišati je bilo moč lajnarja z značilnim klobukom za srečo in se navduševati nad glasbo srednjeveškega glasbila oprekelj. Prišli so tudi vitezi Zužemberški. Vsepovsod je bila prepoznavna sproščenost, predanost in pozitivna naravnost. Prisotnost dobre organiziranosti je bilo čutiti ves čas poti, nobenega dvoma, nobene zadrege. Celo dobra poznavalca slovenskih pohodniških poti Tončko in Vikija iz šentruperskega Poleta skoraj nisem videl zmajevati z glavo. Bil je sprehod, na katerem se najhitrejši niso dolgočasili in najpočasnejši skoraj nič zamujali.

Prireditve pa očitno prerašča ozek koncept pohodništva kot organiziranega gibanja v naravi. Eden

Na natečaju 'Cerkvica mojega domačega kraja' na Polšniku nagrajena slika sedemletne Alme Zupan iz Šentruperta.

izmed dokazov za to trditev je tudi slikarski natečaj, s katerim je bila pozvana predšolska in osnovnošolska mladina na temo 'Cerkvica mojega domačega kraja'. Ob zaključni prireditvi si je bilo mogoče mladinske stvaritve ogledati, tudi tisto sliko s soncem obsijane cerkve sv. Ruperta, za katero je sedemletna Alma Zupan iz Šentruperta prejela nagrado.

In kako Polšniku vse to uspeva? „Dobro moramo delati in se razumeti med seboj. Vedno pa seveda ni vse tako lepo, kot se sliši, vendar se trudimo skupaj razrešiti težave in odpravljati napake ter jih ne več ponavljati.“ To se mi zdi čudovito sporočilo Polšnika, sporočilo tudi nekdanji veležupnji, ki so ji nekdanj pripadali. Na poti domov me je vse bolj vznemirjalo vprašanje: »Le zakaj so jim grofje Škrljevski tako nasprotovali?« Kakorkoli že, bilo je prav, da so domačini vztrajali.

Jože Uhan

Na mladih svet stoji

ANKETA: Mladi o občini Šentrupert

Na referendumu smo se odločili za ustanovitev občine Šentrupert in v maju je Državni zbor RS našo odločitev potrdil. To bo Šentrupertu in Šentruperčanom prineslo mnoge spremembe. Verjetno bomo največje posledice te odločitve v prihodnosti občutili prav mladi. Zato smo mlade povprašali, kaj pričakujejo od občine Šentrupert.

Lovro Jevšek,
študent elektrotehnike, 20 let:

Predvsem pričakujem, da se bo občini Šentrupert povečal finančni dotok. Tako bi lahko poskrbeli tudi za razširitev in obnovo nemogočih cest, ki vodijo v tako lep kraj. Življenje občanov bo zaradi manjše zdravstvene postaje in lekarne lažje. Z občino bi se tudi lahko povečalo število kulturnih prireditev.

Tomaž Bartolj,
študent ekonomije, 20 let:

Od nove občine pričakujem zavzemanje za ureditev podobe našega kraja, izboljšanje infrastrukture, predvsem pa ustvarjanje ugodne gospodarske klime.

Najprej bi morali vse sile upreti v gospodarski napredek nove občine. Na tem področju pričakujem čimprejšnjo vzpostavitev obrtne cone, najrazličnejše vrste podpore za nova podjetja, čim bolj prijazno birokratsko okolje ob pridobivanju potrebnih dovoljenj, navsezadnje tudi štipendiranje perspektivnih dijakov in študentov iz naših krajev, ki bi študirali smeri, po katerih bi se kazala potreba znotraj naše občine.

Prvi pogoj za razvijanje gospodarstva je gotovo izboljšana infrastruktura, zato je ena izmed prvih izboljšav, ki jih pričakujem, nedvomno ureditev glavnih cest, ki so v trenutnem stanju sramota in ovira za napredek Šentruperta. A kaj bi se dalo postoriti

tudi na drugih področjih – če občina že ni neposredno zadolžena za razvijanje, na primer informacijske infrastrukture, pa gotovo lahko sproži pobude in pospeši procese tudi na tem področju. Poleg tega bi bilo dobro, da bi posredovala tudi pri ustreznih državnih ustanovah in pripomogla k čimprejšnji izdelavi premišljenega zazidalnega načrta, ki je osnova za nadaljnje gradnje novih domov in s tem zadrževanje mladih družin na tem področju.

Skrajni čas bi bil tudi, da jedro Šentruperta dobi pločnike, informacijske table, predvsem pa smerokaze, da se ne bi obiskovalci več počutili tako izgubljeni, kraj pa bi pridobil na celostni podobi in organiziranosti.

V vsakem primeru upam, da bodo bodoči svetniki, župan in zaposleni na občini v čim večji meri sposobni videti preko političnih, oziroma osebnih interesov in bodo delovali transparentno ter v dobro občine. A navsezadnje je odgovornost za to v precejšnji meri v naših rokah, ko bomo na volitvah izbirali svoje predstavnike.

Stane Gorenc,
študent strojništva, 21 let:

Od nove občine najprej pričakujem boljšo infrastrukturo, ki bi omogočila tudi boljše pogoje za razvoj in nastanek novih podjetij ter posledično novih delovnih mest. To bi pripomoglo tudi k višjemu standardu

kraja. Če bomo znali izkoristiti prednosti občine, se nam obeta razvoj turizma, s tem pa tudi večja razpoznavnost kraja.

Mateja Gorenc,
diplomirana psihologinja, 25 let:

Pričakujem, da bodo finančna sredstva sedaj pritekala neposredno v kraj, kar pomeni potencial za vsestranski razvoj kraja. Upam pa, da imamo dovolj sposobnih ljudi, ki bi to stvar lahko odgovorno vodili. Moji pomisleki so povezani tudi s tem, ali bomo znali pravilno izkoristiti finančna sredstva. Trenutno so obljube zelo velike in obetavne. Sprašujem pa se, koliko od tega bo tudi dejansko izpolnjenega.

Katja Podlogar,
višja medicinska sestra, 25 let:

Največja prednost občine Šentrupert je v tem, da denarna sredstva ne bodo šla skozi sito občine Trebnje. Če gre verjeti ljudem, ki so se potegovali za občino Šentrupert, se nam z ureditvijo cestne infrastrukture obetajo boljše medkrajevne povezave in nasploh boljši razvoj kraja. Upam, da bo več sredstev namenjenih kulturnemu in družabnemu življenju.

Mateja Ramovš

Nekaj malega o študentskem življenju

Pred enim letom ste v ŠentRUPERTU lahko brali o treh (zlatih) maturantkah, pred katerimi je bilo prvo študentsko leto. Takrat je še nekaj Šentruperčanov čakalo na študentsko življenje. V tokratni številki ŠentRUPERTA si lahko preberete, za katere študije so se pravzaprav odločili, kaj jim je ta odločitev prinesla in kako živijo šentruperski bruci.

Jernej Logar,
študent strojništva:

Že v osnovni šoli sem se odločal med poklicem strojnega tehnika in elektrotehnika. Po temeljitem premisleku sem se vpisal na Srednjo strojno šolo v Novem mestu. Med šolanjem sem ugotovil, da mi je poklic, ki je povezan s kovinami, zanimiv. V začetku četrtega letnika smo učenci, ki smo se učili nemški jezik, imeli možnost, da smo se v okviru mednarodnega sodelovanja z državami EU prijavi na projekt programa Leonardo da Vinci. Ta projekt nam je omogočil tritedensko bivanje in učenje v strojni šoli Bildung & Beschäftigung SUFW v mestu Dresden v Nemčiji. V njihovi šoli smo se teoretično in praktično usposabljali na njihovih sodobnih CNC strojih, ki

jih pri nas v šoli ne moremo niti videti. Med bivanjem smo pridno izdelovali vijačno spono in izdelek prinesli domov. Za uspešno opravljeno delo smo dobili certifikat o sodelovanju pri mednarodnem projektu in EURO-PASS potrdilo. Tudi ta pozitivna izkušnja je pripomogla, da sem se po končani srednji šoli vpisal na visoko strokovno šolo za strojništvo, na oddelek v Novem mestu. V šolo se dnevno vozim z avtomobilom. Ker imam veliko predavanj in obveznih vaj tudi v Ljubljani, se moram dvakrat do trikrat tedensko voziti v Ljubljano. Študij se mi zdi zelo zanimiv. Sicer ne poznam pravega študentskega življenja, ker ne živim v Ljubljani, a me to ne moti. Kljub zahtevnemu študiju pa si še vedno najdem čas za izlete v naravo, igranje harmonike ali pa za študentsko delo.

V naslednjem letu šolanja bom moral izbrati študijsko smer. Katera bo moja, zaenkrat še ne vem.

Po končanem študiju bi bil rad zaposlen v sodobnem in naprednem podjetju, kjer bi lahko vse svoje znanje koristno uporabil.

Mojca Ramovš,
študentka etnologije:

Vpisala sem se na Filozofsko fakulteto na Univerzi v Ljubljani, natančneje na Oddelek za etnologijo in kulturno

antropologijo. V srednji šoli nas o veliki večini študijskih smeri sploh niso informirali, zato smo morali informacije iskati sami. Študij etnologije me je pritegnil zato, ker se ukvarja tako z dediščino kot tudi s sodobnostjo in nasploh z vsem, kar je povezano s človekom in z družbo. Mnogi tega sploh ne vedo, saj na teh področjih prednjačijo druge vede. Vpisala sem se zato, ker hočem početi nekaj v tej smeri. Kakih posebnih pričakovanj pa sploh nisem imela. Le to, da bo pač zanimivo, da mi bo šlo. Morda je prvi letnik malo preveč dolgočasen glede na vsebine predavanj, saj več kot polovica le-teh temelji na splošni izobrazbi o tej vedi. V višjih letnikih pričakujem, da se bo tematika razširila. Sicer pa mi je študij všeč, saj se - recimo - ukvarjamo z religijo, s sodobno družbo in z etnologijo Balkana; opraviti smo morali tudi že pravo raziskovalno nalogo z metodami in s tehnikami vede. Lahko rečem, da sem s študijem zadovoljna. Skrbi me le to, da je velik problem zaposlovanje. Vendar sem tudi tu optimist, saj na nobenem faksu nimaš zagotovljene službe in povsod je ta odvisna od iznajdljivosti in angažiranosti posameznika. Kakšnih posebnih videnj o svoji prihodnosti nimam. Vidim se nekje v okviru svoje stroke, če se bo - seveda - dalo. Klasični strokovni kadri za diplomante etnologije so sicer že zapolnjeni, čaka pa nas še veliko neodkritih področij. Kot sem že rekla, bistvena je iznajdljivost. O kakšnem magisteriju pa sploh ne razmišljam. Prvo je, da pridem do diplome. Še nekaj o študentskem življenju. Živim v študentskem domu v Rožni dolini. Čeprav ni ravno luksuz, mi je zelo všeč. Tam sem spoznala mnogo novih prijateljev, fanta, srečujem se tudi s sošolci iz srednje šole, žal pa se premalo vidim s sošolci iz osnovne šole. Veliko bolj pomembno od lastnega udobja je družba. Veliko se družimo skupaj - kartanje, razni žuri, koncerti, igre ... Študentsko življenje mi je všeč, ker si ga lahko organiziraš tako, kot sam želiš. Temelji na veliki meri samoobvladovanja in kaže na samostojnost posameznika. Poleg druženja s kolegi redno obiskujem

predavanja, ker so večinoma zelo zanimiva. Čez teden sem v Ljubljani, za vikend pa grem domov, kjer občasno delam, da zaslužim nekaj denarja, si operem cunje itd. Seveda je poleg tega tudi moj prosti čas – včasih aktiven, včasih pasiven – lenarjenje in podobne neumnosti.

Jernej Ramovš,
študent strojništva:

Lani sem končal srednjo strojno šolo v Novem mestu in tako sem se ponovno srečal s težkim vprašanjem, kam naj se vpišem. No, na izbiro nisem imel ravno veliko možnosti, ker me zanimajo le tehnične fakultete. Izbiral sem med Fakulteto za strojništvo in arhitekturo. Odločil sem se za Fakulteto za strojništvo (VŠŠ), ker se mi je po štirih letnikih srednje šole to področje še vedno zdelo zanimivo in zato, ker v Sloveniji primanjkuje strojnih inženirjev in je zato kar lahko priti do primerne zaposlitve. Odločil sem se, da s šolanjem nadaljujem v Ljubljani in ne v Novem mestu, da užijem 'pravo' študentsko življenje.

Živim v študentskem domu v Rožni dolini, kjer se živi tisto pravo študentsko življenje. Študij pa neusmiljeno teče naprej in snov se kar kopiči. Na srečo sem kmalu spoznal, da bo treba zaključiti z žuriranjem in začeti z učenjem. Po prvem semestru

mi je uspelo opraviti vse izpite in kolokvije. Zdaj se končuje drugi semester, ki je veliko zahtevnejši od prvega. Skozi vse leto smo morali oddajati veliko poročil o raznih laboratorijskih vajah in praktičnih delih predmetov.

V Ljubljani pogrešam le to, da ne ostaja prav veliko časa za kakšne športne aktivnosti - razen obvezne športne vzgoje, h kateri smo, vsaj prvi semester, hodili samo zato, ker je bila obvezna. V drugem semestru sem imel prost petek in sem zato v petek in soboto delal preko študentskega servisa in si tako malo polepšal študentsko življenje, ki je izredno drago.

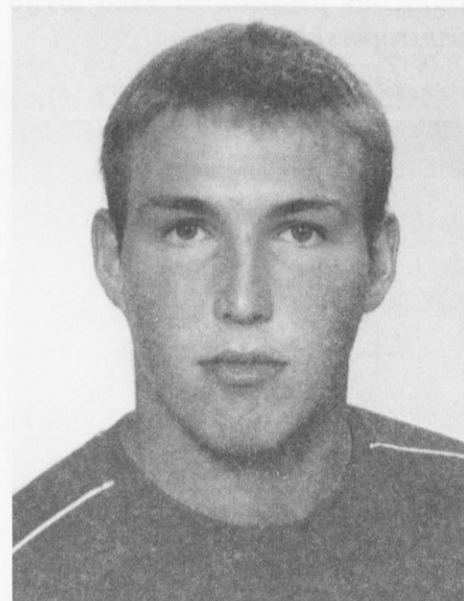
Zdaj ob koncu leta lahko, ne glede na končne rezultate, povem, da mi ne bo nikoli žal za študij v Ljubljani, čeprav bi v določenih trenutkih najraje odnehal ali pa se vsaj prepisal v Novo mesto.

Danica Ahlin,
študentka uprave:

“Po končani Ekonomski šoli v Novem mestu sem se vpisala na Fakulteto za upravo v Ljubljani. Na izbrano fakulteto sem se vpisala, ker me področje poslovne in javne uprave zelo zanima. Že po zaključku prvega semestra sem ugotovila, da mi je fakulteta izpolnila vsa pričakovanja, saj mi je bilo zelo všeč, da smo imeli veliko predmetov s pravnega področja. Pri študiju mi je všeč tudi to, da imamo v vsakem letniku organizirano

obvezno delovno prakso. Prav po letošnji opravljeni praksi na Upravni enoti Trebnje sem spoznala, da sem se vpisala na 'ta pravo' fakulteto. Študij mi ne povzroča težav, tako da lahko poleg študija tudi delam v trgovini. Po končanem študiju se želim vpisati na podiplomski študij - magisterij, v prihodnosti pa se vidim na uradniškem delovnem mestu v državni upravi.”

Peter Tratar,
študent zootehniko:

Hodil sem na Srednjo geodetsko šolo v Ljubljani in ker sem ugotovil, da mi geodezija ni všeč, sem se odločil za Biotehniško fakulteto v Ljubljani, za študij zootehniko. K temu me je vzpodbudilo tudi dejstvo, da imamo doma kmetijo, ki bi jo rad nekoč moderniziral in strokovno upravljal. S študijem sem zelo zadovoljen, saj me zanimajo biologija, kemija, botanika in predmeti, ki govorijo o domačih živalih.

Živim v Ljubljani v študentskem domu za Bežigradom. Študij se mi ne zdi naporen, pridejo sicer obdobja, ko se moram veliko učiti, a učenja je manj kot v srednji šoli. Tako lahko poleg študija pomagam doma pri delu na kmetiji, delam pa tudi preko študentskega servisa, da zaslužim denar za študij in za zabavo.

Mateja Ramovš

Dovolj razlogov za čestitke

V zadnjem času se je zgodilo kar nekaj dogodkov, ki kažejo na to, da se tudi pri nas dogaja kaj takega, kar ima oznako odličnosti.

Novo mesto je vsako leto v maju že osemnajstič središče ekonomistov in uglednih osebnosti, ki se zberejo na FORUMU ODLIČNOSTI IN MOJSTRSTVA. V okviru priznanj, ki jih podelijo podjetju, ki je v preteklem obdobju največ zaposlovalo, je letos podjetje SEP. V imenu podjetja je priznanje iz rok Lojzeta Peterleta, predsednika prve slovenske vlade in zdaj evropskega poslanca, prevzel direktor EDMUND PAL. Sepova proizvodnja je vezana na avtomobilsko industrijo. Podjetje je bilo lani dolenjska gazela in bronasta slovenska gazela – kot hitro rastoče podjetje pa tudi veliko zaposluje, saj je zdaj vseh zaposlenih že čez sto; posebna vrednota, ki je danes že zelo redka, pa je, da je večina zaposlena za nedoločen čas – potrebe po novih zaposlitvah pa še vedno obstajajo, še posebej, ker so letos odprli nove prostore na Starem trgu 2 A v Mokronogu.

Naj v celoti navedemo utemeljitev:

»O odličnosti neke države, družbe ali gospodarstva ni mogoče govoriti, če niso pri tem tudi prisotna razmišljanja in konkretni ukrepi za polno zaposlenost oziroma napor za ustvarjanje novih delovnih mest.

V tem smislu so organizatorji in strokovnjaki na vseh dosedanjih osemnajstih Forumih odličnosti in mojstrstva iskali tudi možnosti in priložnosti, kako spodbujati podjetja k razvoju in inovativnosti, saj je znano, da to prinaša nova delovna

mesta.

Lahko se reče, da se je na Forumih trudilo graditi 'Model odličnosti in mojstrstva', ki bi povezoval slovenske posebnosti ter naše specifične vrednote z vizijami in poslanstvi, ki veljajo za mednarodno gospodarstvo.

Zelo smo veseli, da bomo danes podelili prestižno Nagrado o prizadevanju za ustvarjanje novih delovnih mest v letu 2005 podjetju SEP iz Šentruperta na Dolenjskem, ki je znalo prisluhni in udejaniti notranje bistvo vsakega podjetja po rasti, razvoju, napredku ter povezovanju - tako na domači kot mednarodni ravni.

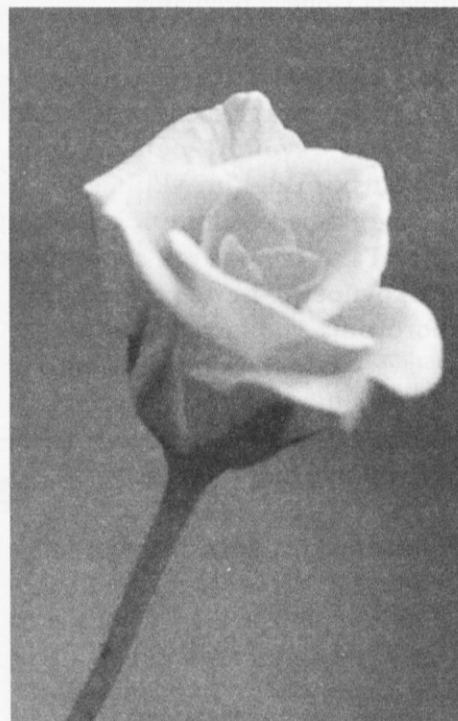
Menimo, da je SEP uspešno, privlačno in razvojno naravnano podjetje, ki zna stopnjevati, pospeševati, izboljševati in vključevati čim večje število svojih ljudi v reševanje razvojnih vprašanj ter pri tem modro povezovati njihove roke, srca ter glave. Podjetje je bilo lani dolenjska gazela in bronasta slovenska gazela. Število zaposlenih je do danes naraslo že na 105. Zlasti pa smo veseli, da je večina delavcev v podjetju zaposlena za nedoločen čas.

Podjetju SEP in njegovemu direktorju Edmundu Palu čestitamo in želimo, da bi tudi v bodoče skrbelo za svoj trajnostni razvoj v povezavi z oblikovanjem novih, ustvarjalnih delovnih mest«

(dr. Janez Gabrijelčič)

Najbolj zaslužnima – gospodoma FRANCIJU FRELIHU in EDMUNDU PALU - tudi naše iskrene čestitke!

Vsako leto je pregled dejavnosti na

ljubiteljskih odrih. Že kar navada je, da so najboljši tudi z Dolenjske in Posavja. Najboljši gledališki skupini sta bili s Senovega in iz Prečne - le-ta z delom Franca Pluta Dober dan – naj obnovimo spomin, da je Franci Plut osnovno šolo obiskoval v Šentrupertu – razveseljivo pa je, da je selektorica Simona Zorc Ramovš posebno nagrado dodelila ANI ROKVIČ za avtorsko in filmsko stripovsko postavitev igre GREVA LAHKO NA MORJE? v izvedbi GLEDALIŠKE SKUPINE KULTURNEGA DRUŠTVA ŠENTRUPERT.

Dovolj razlogov za naše iskrene čestitke!

Ko je občina Trebnje v aprilu počastila GOLIEV DAN, je podelila tudi pet Golievih priznanj – in spet ni naša krajevna skupnost ostala brez priznanja. Tokrat sta ju dobila ravnateljica Glasbene šole Trebnje – živi na Rakovniku - prof.

TATJANA MIHELČIČ GREGOR-ČIČ, pozornost pa je vzbudil tudi VINOGRADNIŠKI PEVSKI ZBOR ŠENTRUPERT!

Naj ju predstavimo skozi utemeljitev žirije za Golieva priznanja:

TATJANA MIHELČIČ GREGOR-ČIČ, profesorica glasbene pedagogike, se je s svojim neposrednim pedagoškim delom vključevala v širjenje glasbene kulture v okolje, kjer dela. Tako je vsa leta s posebno strokovnostjo in zavzetostjo kot zborovodja vodila različne pevske sestave – od otroških in mladinskih do odraslih – ter z njimi pripravila vrsto samostojnih koncertov v občini in izven nje, tudi v zamejstvu.

Z mladinskim pevskim zborom je pripravila več zelo uspešnih in odmevnih projektov, sodelovala je na raznih revijah in tekmovanjih, kjer je prejela zelo visoka priznanja.

Z zborom se je udeležila tudi snemanj za avtorsko zgoščenko skladatelja Jakoba Ježa, za zgoščenko Glasbene šole Trebnje in snemanja za RTV Ljubljana.

Svoje strokovno zborovsko znanje posreduje tudi drugim zborovodjem kot strokovna spremljevalka vsakoletnih območnih in med-območnih revij otroških in mladinskih pevskih zborov v organizaciji Javnega sklada RS za kulturne dejavnosti.

Sodelovala je tudi s pedagoško službo zavoda RS za šolstvo kot izvajalka hospitacijskih ur in pedagoških delavnic, demonstratorica glasbenih priročnikov in predavateljica na medobčinskih aktivih za učitelje osnovnih šol. Za glasbene delavnice je pripravila tudi pisna gradiva.

Vzorne nastope in predavanja iz glasbene vzgoje je opravila tudi za zamejske učitelje razrednega pouka v Gorici in Trstu. Predavanja je

organiziral Tržaški inštitut (IRSAE) kot dopolnilno izobraževanje učiteljem.

Vsebino predavanj za zamejske učitelje pa je objavila v njihovem zborniku – Glasbena vzgoja.

Kot ravnateljica Glasbene šole Trebnje pa je omenjeno ustanovo s svojim zavzetim in strokovnim delom razvila v polnokrvno šolo, ki se aktivno vključuje v kulturno življenje celega okolja, v katerem šola deluje.

V povprečju letno organizira do 25 javnih nastopov, na katerih nastopajo tako solisti, komorne skupine kot tudi

pihalni in godalni šolski orkester, prav tako pa omenjene vključuje v kulturne programe, ki jih pripravijo drugi organizatorji kulturnih prireditev – Javni sklad za kulturne dejavnosti, Zveza kulturnih društev, krajevne skupnosti, osnovne šole, delovne organizacije.

Načrtno skrbi, da se kot instrumentalisti javno predstavijo tudi kot učitelji glasbene šole in bivši učenci, ki šolanje nadaljujejo na Srednji glasbeni šoli in Akademiji za glasbo.

Z vsem tem pomembno prispeva h kulturni ponudbi v občini in k oblikovanju zahtevnejšega okusa publike.

PEVSKI ZBOR VINOGRADNIKOV ŠENTRUPERT

Moški pevski zbor vinogradnikov Šentrupert je bil ustanovljen 1997. leta; v njem prepeva 24 pevcev. Pobudnik za ustanovitev pevskega zbora je bil gospod Jože Brcar, zborovodja pa je od vsega začetka gospod Venčeslav Zadravec. Vaje imajo ob nedeljah dopoldne. Nastopajo na revijah, kulturnih prireditvah v občini in izven nje. V domačem kraju imajo vsako leto koncert, udeležujejo se tudi pevskega tabora v Šentvidu. V lanskem letu je bil zbor povabljen na nastop v Marezige pri Koprju, v deželo refoška. Prijateljske stike gojijo tudi z drugimi pevsкими zbori.

V zbor je vključeno precej mladih, kar pomeni, da je nagnjenje do slovenske ljudske pesmi močno zasidrano v njih.

Vsakoletna osrednja prireditev zbora je S PESMIJO NA VESELO GORO. Na tej prireditvi nastopa do 80 pevcev, program pa popestrijo še dramske in instrumentalne skupine. Prireditev je za kraj in tudi za širšo okolico velikega

pomena, saj se obisk iz leta v leto večja, obiskovalci so prireditev sprejeli za svojo. Z njo se vračajo v čase, ko so bili ljudje drugače povezani z zemljo, s pesmijo, ko je povsod zvenela ljudska pesem, med ljudmi pa je tkala iskrena prijateljstva. S to prireditvijo poskušajo v vaškem okolju razgibati kulturni utrip.

Tesno sodelujejo s pevskima zboroma ZARJA iz Trbovelj in z MZP ALOJZA ŠTRAFELA iz Marakovcev. Vsako leto priredijo koncert v enem izmed omenjenih krajev. Vsak pevski zbor tudi predstavi kulturni utrip svojega kraja, prireditev in njihovo sodelovanje na njih.

Odziv poslušalcev je velik, radi prisluhnejo zborovskemu petju, s tem pa ohranjajo dragoceno dediščino na Slovenskem in poglabljajo ljubezen do naše besede.

Tudi tokrat: Naše iskrene čestitke!

Kulturni in šolski utrip

LETOŠNJA ŠIRITEV RASTOČE KNJIGE V TREBNJEM

Stalna razstava RASTOČA KNJIGA se je letos že četrto širila; letos je bilo vključeno le šest imen, ker tudi tako skušajo organizatorji ohranjati kvaliteto. Med temi imeni je bil tudi Šentrupercan – akademski kipar GORAŽD SOTTLER (1930 – 1987). Njegova mama je bila Mari Primožič (Šmarčeva), ki je v mladosti pisala pravljice.

Gorazd je že v mladosti kazal izredno likovno nadarjenost; že pri 22 letih je

postal akademski kipar pri akad. kiparju Borisu Kalinu, kasneje pa je naredil še specialko pri slavnem hrvaškem kiparju Antunu Augustinčiču.

Akademski kipar Gorazd Sottler je bil do svojega dela izredno kritičen, zato je za njim ostalo le malo del.

Čeprav ni veliko časa živel v Šentrupertu, je s svojim rodом vseskozi ohranil stike in tudi večkrat narisal svoj rojstni kraj.

Njegova hčerka Alenka Sottler, vrhunska ilustratorica, je za razstavo podarila očetov kip matere Mari Primožič.

Čeprav občina Trebnje tudi za občino Šentrupert ostaja naša upravna enota, bi bilo v prihodnje zanimivo razmišljati, da bi postavili stalno razstavo RASTOČA KNJIGA ŠENTRUPERT – saj bi imeli marsikaj pokazati!

Jože Zupan

PREDSTAVITEV DELA RAZSEŽNOSTI BRANJA

Bralno društvo za Dolenjsko, Belo krajino in Posavje – s sedežem v Šentrupertu – je bilo pobudnik, da bi ob 70-letnici rojstva velike znanstvenice dr. Mete Grosman, predstojnice na Filozofski fakulteti za angleški jezik, izdali izbor njenih člankov o branju. 17. maja, na predvečer avtoričinega rojstnega dne, je bila v Šentrupertu predstavitev njenega dela z naslovom RAZSEŽNOSTI BRANJA.

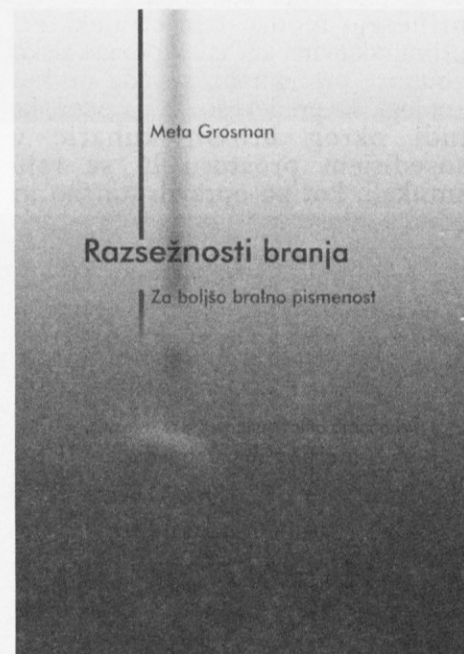
Knjiga je osrednji zbornik o branju; v prvem delu so članki, ki so v skraćeni obliki ob raznih priložnostih že izšli. Osrednji del knjige je namenjen BRALNI ZNAČKI; avtorica je prepričana, da bralna značka ostaja najboljša motivacija za branje. Zadnji del knjige pa je prinesel zanimivo razmišljanje o prevajanju. Zdaj, ko smo postali sestavni del Evropske

skupnosti, so stiki med kulturami posameznih narodov veliko bolj pogosti. Vendar pa se bomo lahko bogatili s tujo kulturo le, če bomo spoštovali lastno kulturo. Zato se avtorica ne boji, da bi bila naši materinščini v prihodnje namenjena manjša vloga.

Delo so predstavili mag. Tilka Jamnik, avtorica spremne besede, avtorica dr. Meta Grosman in urednik in pobudnik Jože Zupan. Srečanje so oplešale še učenke Glasbene šole Trebnje Eva Frelih, Ana Gorenc in Alma Zupan pod mentorstvom mag. Damjane Zupan. Prijeten kulturni dogodek, ki v udeležencih srečanja še odmeva.

Tudi to delo je oblikoval arhitekt Rupert Gole – tokrat z vinjetami Luciana Reščiča.

Jože Zupan

SLOVENSKI VEČERI NA GOSTOVANJU

Zadnja majska sobota popoldne, ko je sonce božalo domače dolenjske griče, sta dva avtobusa prešernih Dolenjcev odpeljala proti Primorski. Dvainšestdeset nastopajočih in sedemnajst sodelavcev 'SLOVENSKIH VEČEROV' je tistega dne v svojem srcu nosilo sporočilo III. slovenskega večera 'BODI ZDRAVA, DOMOVINA', ki smo ga ponesli v dar kraju Bilje pri Novi Gorici. To je bilo naše prvo gostovanje izven občine Trebnje. V goste so nas

povabili Kulturno društvo Bilje, Društvo žena Bilje in priznana Založba Humar – Bilje.

Veselje, pesem, dobre želje in ljudske pripovedi – vse to nas je bogatilo že med vožnjo proti deželi Goriški. Dušica Kunaver nam je odkrivala skrito duhovno dediščino Notranjske in Vipavske, šentruperski in trebanjski planinci so skrbeli za smeh, pevci za pristno slovensko vzdušje, drug drugega smo začutili kot eno veliko, srečno družino.

Na pot smo odšli: učenci OŠ dr. Pavla Lunačka Šentrupert – projekt 'Kako smo včasih delali in praznovali v Šentrupertu' z mentoricama Janjo Jerovšek in Marjanco Ogrinc ter ravnateljico Apolonijo Rugelj; Vaški pevci iz Šentruperta, Oktet Lipa Trebnje, Jože Zupan, Dušica Kunaver, Stanka Zaletelj, Andrej Kotar, Damjan Zupančič, šentruperski in trebanjski planinci, učenci OŠ Trebnje, Maja Kos, v Biljah pa se nam je na odru pridružil dr. Jožko Šavli.

V dvorani smo že postavili bogato

šentrupersko sceno, opravili tonsko vajo, ko je nekdo zaskrbljeno vprašal: »Ja, a video projekcije pa nocoj ne bo?« V dvorani je zavladala tišina, saj bi brez naše sporočilne slikovne podlage večer res težko spravili 'skozi'. Takrat je skozi vrata dvorane, skoraj ob obljubljenem času, prihitel težko pričakovani - obložen z nekaj torbami preko ramen. Rupert Gole je bil torej tu, videoprojekcija bo! In predstava se je lahko začela. Ne upam napisati, kako malo časa je - težko pričakovani - vozil z Dolenjske na Goriško in še manj, da je nazaj iz Bilj na polnočni sestanek v Mokronog šlo menda še hitreje. Koliko, v zgodovinskih virih o tej noči ni moči najti verodostojnega podatka. In tako nastajajo legende ...

No, med Primorci in Dolenjci je ena velika sorodnost - vsi obožujejo žlahtno kapljico, le da vsak svojo hvali. Biljanci so že v dneh pred našim obiskom 'poznavalsko ocenjevali' naš cviček, češ, da še za solato ni dober, ne da bi ga sploh okusili. Naši fantje pa so bili malce bolj modri, leta pač prinesejo modrost in so nekateri primorska vina kar takoj poznavalsko dodobra preizkusili, seveda ne kot enologi, še preden so šli na oder. In tudi okrog brhkkih kuharic v sosednjem prostoru bi se raje smukali, kot pa opravili tonsko in odrsko vajo.

Na Primorsko smo bili povabljeni, zato je bila naša odgovornost pred nastopom velika, hkrati pa nas je grelo zavedanje, da prinašamo izbran program, na katerega smo lahko ponosni. Šopek večera smo spletli iz sedmih cvetov slovenske naravne, duhovne in kulturne dediščine:

Bodi zdrava, domovina; Slovensko ljubiti; Slovenska državnost; Slovenska duhovnost; Slovenska znamenja in slovenska žena; Slovensko veselje; Slovenec sem. Občinstvo je zelo zbrano in čuteče spremljalo prireditev in na njim lasten način pokazalo, kako globoko je sprejelo dar, šopek slovenstva, ki smo ga prinašali. Pravzaprav so bili oni - darilo nam, saj so nam na oder nevidno, a še kako čuten, vračali tisto, kar lahko daje le primorska duša. To so ljudje, ki so nam ostalim Slovencem lahko zgled, kako 'slovensko biti, slovensko čutiti in s srcem ljubiti slovenski svet'.

Ko nastopajoči stopi na oder, je zanj največje plačilo, ko mu ljudje v dvorani odpro srce in čiste energije - stečejo. Toda prvi pogoj je, da sam stopiš pred zbrano občinstvo - iskrenega srca, osebnostno zrel in s pravim namenom. In oboje se je v

Biljah zgodilo, občinstvo in nastopajoči smo najboljši del sebe podarjali drug drugemu. Nastopajoči smo na oder stopali hvaležni - da lahko na ta način razvijamo svoje talente, srečni - da imamo možnost odstirati in prinašati lepoto drugim in bili smo - izpolnjeni, ko smo v soljudeh v dvorani zaslutili odprto srce, zaznali žareč pogled in notranje zaslišali tiho žuborenje prostora, ki se je polnil s harmonijo, izvirajočo iz vrelca po imenu - Človek. Ko se to zgodi, se čutiš blagoslovljenega, da ti je bilo dano to doživeti, nemogoče pa je to stanje ubesediti. Srce ne potrebuje besed, da se izrazi.

Ko so Vaški pevci iz Šentruperta v drugem cvetu večera - Slovensko ljubiti - tam sredi Goriške, v bližini Doberdoba, ponosno in toplo - kot možakarji znajo, zapeli Prav lepa je Šentrupert fara, sem v duhu zagledala čarobno šentrupersko dolino z vsemi njenimi mehкими griči, ozarami, obmejki, cerkvicami, hkrati pa v srcu objemala vse, ki so padli na doberdobskih poljanah, biljanskih planjavah, soških pogorjih, po vsej naši domovini. V tistem trenutku, sredi pesmi, sem zadržela v še močnejši ljubezni do slovenske zemlje in njenih ljudi. Ljubezni potrebujemo, tiste prave ljubezni, brezpogojne, ki je kot voda izsušeni rastlini; ljubezni, ki daje novo življenje tistemu, ki je doslej ni bil deležen. Ljubiti je pravzaprav poklic vsakega bitja na tem planetu: drevo daje senco, sad, les - kriminalcu in svetniku, ne sprašuje, kdo in kaj si, ne pričakuje povračila, le daje samo sebe za blagor sobitju tako kot sonce, veter, voda, gora, otrok; le 'odrasli' smo Ljubezni odvzeli Ljubezen, ostaja le še lastništvo nad sočlovekom, sobitjem.

Šentruperski učenci so skozi svoj pristno izvedeni program nehote sporočali nam 'odraslim', da so prav oni, še skoraj otroci, naši največji učitelji. In kako si zaslužijo, da nasmeš v njihovih očeh nikoli ne ugasne in da najdejo varno zavetje vedno, ko ga potrebujejo. In da ne izgubijo vere v Ljubezen!

Kot je ni izgubil France iz Vrbe, ki je iz brezpogojne ljubezni do svojih ljudi in rodne zemlje v poeziji postavil slovenski TRIGLAV dušne lepote: DOSTOJANSTVO, LJUBEZEN IN MIR.

Oktet Lipa je prinesel prvi, uvodni cvet večera z Aljaževim slavonspevom Oj, Triglav, moj dom in s svojim pevskim žarom zanetil ogenj notranjih kresov.

Zadnji, sedmi cvet III. SLOVENSKEGA VEČERA »BODI ZDRAVA, DOMOVINA,« v Biljah je v šopek slovenstva položil Jože Zupan. Prešernova Zdravljica se je skozi njegovo podajanje dotaknila najsvetlejših in najtemnejših koticov naše dušne krajine. Zato je lahko božala, prebujala, bodrila in zdravila, ko je odkrivala naše notranje rane strahu, zaničevanja, obsojanja in jih razsvetljevala s Svetlobo, ki daje upanje in vedno zdravi.

Sedem cvetov tega večera je vsakemu naklonilo toliko lepote in toliko svetlobe, kolikor je bilo srce sposobno sprejeti in v tistem trenutku prenesti. Zato je bilo druženje po zaključeni predstavi tako svetlo, vedro, ker smo se odločili biti drug drugemu dar. Biljanske žene so nas pogostile kot na pravi ohceti, biljanski možje pa tudi niso želeli zaostajati in vino je čakalo v sodih z nastavljenim pipo. Nihče se ni branil - ne izvrstne hrane ne rujne kapljice in ne žlahtne pesmi, ne plesa; pa tudi Biljanci se niso branili šentruperskega ponosa - cvička in tisto o solati in cvičku je za vedno odplavalo po Vipavi proti morju Adrijanskemu.

TV-Primorka je prireditev posnela in jo v mesecu juniju pod naslovom »V kraljestvu Zlatoroga« predvajala v dveh delih, oddaja pa čaka tudi na predvajanje na slovenski 3. mreži.

Zahvaljujemo se vsem, ki ste pripomogli, da smo lahko odšli na to doživeto gostovanje: podjetju Plasta za kombi, s katerim smo peljali sceno, občini Trebnje za pokritje stroškov prevoza enega avtobusa, gospodu Nacetu Jurgliču - podjetje Integral za podarjeno vožnjo drugega avtobusa, ženam in možem Kulturnega društva Bilje in Društvu žena Bilje za topel sprejem in pogostitev, Založbi Humar - Bilje za povabilo, medijsko promocijo in bogata knjižna darila, ki smo jih prejeli vsi nastopajoči.

Vabim Vas, spoštovani bralci, da si v prihodnjih počitniških dneh podarite en dan Goriške in obiščete kraj Bilje, kjer živijo pokončni ljudje velikega srca. V bližini je Doberdob, grad Miren, bližnji Šempeter je rojstni kraj Lucijana Reščiča, pod solkanskim mostom Vas bo pozdravila modrozeleno Soča, nad njo Sveta gora in na drugi strani Goriška Brda ...

Naj Vas na poletnih poteh spremljajo - srčni kažipot.

Maja Kos

V. SLOVENSKI VEČER

V. SLOVENSKI VEČER

NOVOST NA ŠENTRUPERSKI ŠOLI: FILATELISTIČNI KROŽEK

Vsi filatelisti tarnamo, da filatelija (zbiranje znamk) počasi, a vztrajno usiha. Mladih filatelistov skoraj ni več, zato sem se odločil, da bi organiziral krožek na šentruperski šoli. Trenutno je na slovenskih šolah okrog 20 krožkov.

Pri gospe ravnateljici sem takoj dobil moralno in materialno podporo za organizacijo krožka. Tako se zdaj vsak drugi torek dobivamo na šoli.

Na prvi sestanek je prišlo pet učencev, na drugi devet, zdaj pa nas je že za en razred. Torej zanimanje za filatelijo med mladimi obstaja, potrebna je samo organizacija in malo spodbude.

V pomoč je tudi vodstvo pošte, ki moralno in materialno podpira krožek z literaturo in znamkami. Sam sem preko stanovskega časopisa poprosil naše člane, da bi prispevali kak star album in nekaj znamk, ki jih lahko pogrešajo. Tako člani krožka skoraj vedno dobijo nekaj znamk, literaturo in pomagala, zato tudi v polnem številu hodijo na srečanja.

Trenutno pri članih krožka ni osipa, zanimanje se celo veča. Težavno pa je uskladitev časa dejavnosti, saj imajo učenci veliko različnih zadolžitvev. Vse učence v krožku sem včlanil v filatelistično društvo, še posebej, ker prvo leto ni bilo potrebno plačati članarine, četudi je samo 500 tolarjev.

Vsako srečanje se najprej začne s teorijo, ostali čas pa namenijo za predstavitev znamk in medsebojno menjavo; vsem nam urica prehitro

mine.

V šolski knjižnici že imamo nekaj filatelistične literature in katalogov za izposojno na dom. Z razumevanjem je šola nabavila dve osemlistni vitrini, kjer so prikazane nove slovenske znamke in tudi znamke iz zbirke učencev.

Filatelija ima tudi zelo koristen stranski 'učinek', saj si učenci nehote obogatijo znanje iz zemljepisa, zgodovine, biologije ter splošno in kulturno vedenje. Poznano je, da so na vseh znamkah tako podrobni podatki, ki niso prikazani v nobeni, še tako popolni enciklopediji.

Ugotavljam, da je tudi odmev staršev zelo ugoden, saj so učenci tako 'zaposleni' na zanje koristen način. Upam samo, da v prihodnje finančna bremena ne bodo prevelika.

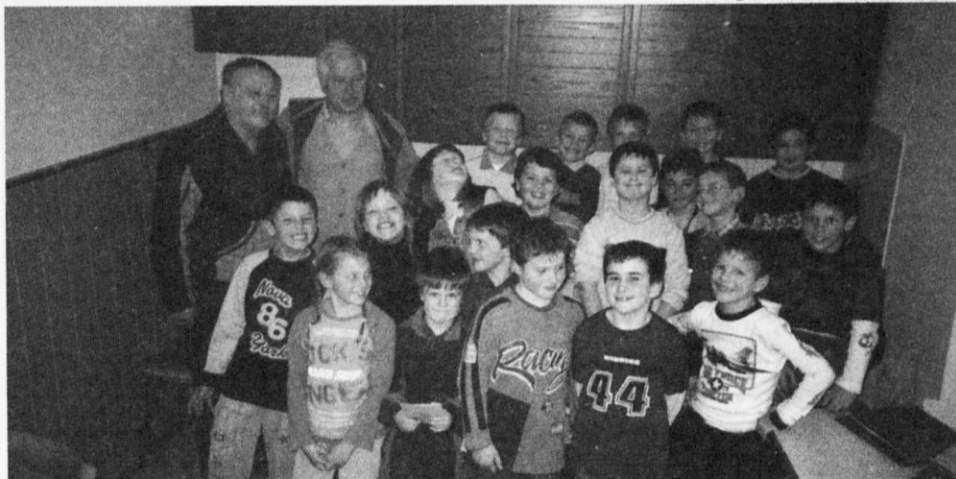
In načrti za prihodnost? Ob koncu šolskega leta bomo morda obiskali mednarodno razstavo znamk v Mariboru, če bo zanimanje to dopuščalo.

V letu 2007 bo v Trbovljah slovenska mladinska razstava znamk, ki se je nameravam z ekspanati aktivno udeležiti.

Tudi meni je v veliko veselje, da se lahko vsak drugi teden za urico družim z mladimi!

Pa lepo pozdravljeni!

*Tomaž Kristan,
univ. diplomirani inženir*

ZA LJUBI KRUHEK

UGANKE

Iz pečice nekaj že diši.
Je pecivo?
Ne, še boljše se mi zdi.
Sta kolačka kot oblačka
ali torte tri?
Ne, še boljše se mi zdi.
Ostal še en odgovor je.
To najboljši mamin je.

Veronika Frelih, 4. razred

Svež izvrstno diši,
od vročega nas želodec boli,
v trgovinah na policah leži,
tam kupujejo ljudje ga vsi.

Gregor Markelc, 4. razred

Ob vodi stoji in se rad vrti.
Stroji žito meljejo
in moko v vreče popeljejo.

Anja Kurent, 4. razred

Ponoči ne spi,
pridno, delovno bedi,
ker za naše želodčke
s kruhom poskrbi.

Alen Žago, 4. razred

Na polju dozori
in se v mlinu
v belo moko spremeni.

Rok Mejaš, 4. razred

ŽEMLJICA

Na polju zrasla je pšeničica.
V mlin odpeljal jo je kmet,
kjer Milan predelal jo je spet,
moka prišla je do Janje,
ki v pekarni spreminja jo
v sladke sanje.
Otroci pa tja hitimo,
ker si slastnih žemljic vsi želimo.

Rebeka Breznikar, 4. razred

ŽEMLJICA

Žemljica mala željo ima:
»Zrasla bi, če se le da,«
mala mrmrlja.
Pečice tople srčno si želi,
v njej zrasla bi za tri.

Gašper Gole, 4. razred

PEKI

Ko mi zvečer zaspimo,
peki v pekarno hitijo
in se peke kruha lotijo.

Z belo kapo na glavi
in s spretnimi rokami se potijo,
da nam žemljice, pletenke
in kifeljčke naredijo.

Špela Starič, 4. razred

KRUH

Moka, voda, olje, kvas in sol,
to bo kmalu kruh in pol,
na toplem shaja naj testo,
ki pečeno teknilo nam bo.
Že po kruhu vse diši.
»Dober tek!« vam Jan želi.

Jan Ramovš, 4. razred

V PEKARNI

Četrtošolci v pekarno smo odšli,
da nastanek kruha spoznali bi,
tam predpasnike smo zavezali si,
da od moke ne bi beli domov odšli.
Nato dobili v roke smo testo
in oblikovali ga tako,
da oblika je bila prijetna za oko.
Vzhajano smo položili v peč,
pečeno nam je bilo vsem všeč.

Petra Sladič, 4. razred

KRUH

Malo dete milo joka,
kruha hoče, zato stoka.
Mama steče,
vzame moko, kvas, vodo, sol in olje,
dolgo mesi, meša, da bo boljše.
Kruh pa raste in se veča,
to je naša zlata sreča.

Petra Jerič, 4. razred

KRUH

Veliko lačnih ust želi,
da vsak dan kruha
siti bi bili.

Pa ga najdemo v smeteh
ali pa tudi kar na tleh.
Zato me pri srcu zaboli,
kaj šele, da kruh
odvrgel bi v smeti.

Žan Tori, 4. razred

PEKA KRUHA

Včeraj mi je mami rekla,
da bo jutri kruhek spekla.

Ko se je zjutraj prebudila,
je hitro v krušni peči zakurila,
potem testo je zamesila
in ga v peharje razdelila.
Ko v peči dovolj je vroče
in testo iz peharjev hoče,
zloži v peč in reče:
»No, pa naj zlato se zapeče.«

Sonja Brcar, 4. razred

KRUHEK

Žito že zlato na polju zori,
žanjica pride, iz njega snopek naredi.
Kmetič ga urno omlati,
da zrnje za kruhek dobi,
naslednje pa jutro
po kruhku domačem
iz krušne peči omamno diši.

Maruša Jerovšek, 4. razred

KRUH

Ko mami je doma
in malo časa ima,
testo za kruh naredi,
vzhajanega v peč položi
in kmalu po kruhku v hiši zadiši.

Takrat v kuhinjo pohitim,
da kos kruha dobim,
saj ga poskusiti želim.

Ta kruh res dober je,
boljši kot sladkarije vse.
Povrhu vsega ni sladak,
če ga bom jedel, bom krepak.

Grega Udovč, 4. razred

*Mentorica:
učiteljica Marjana Ogrinc*

FRIZERKA NA OBISKU V DRUGEM RAZREDU

K nam je prišla na obisk frizerka Romanca. Naredila nam je različne frizure. Meni je naredila irokezo in mi jo pobarvala z rdečo barvo.

Matej Kurent

Obiskala nas je frizerka Romanca. Želel sem si novo frizuro in mi jo je naredila. Pobarvala mi je lase z modro. Pokazala nam je, kako se lika lase.

Gašper Anderlič

Meni je frizerka Romanca pobarvala lase na rdeče. Vsem je naredila lepe frizure. Pokazala nam je, kako se lika lase in kako se jih skodra. Puncam je nalepila umetne pramene.

Kristjan Berk

Meni je frizerka Romanca naredila umetni pramen. Imela sem ga deset dni, potem pa mi je odpadel.

Maja Oplotnik

Ko je prišla frizerka na obisk, nam je bilo zelo lepo. Tudi meni je naredila frizuro.

Blažka Breznikar

Meni je frizerka naredila irokezo, puncam pa pramenčke. Potem smo se šli pokazat prvošolcem.

Mitja Strajnar

VKLJUČENI SMO V ZLATI SONČEK

Vključeni smo v ZLATI SONČEK. Delali smo različne naloge. Šli smo na dva izleta, metali smo žogo na koš, preskakovali nizko gred, preskakovali kolenico in se vozili s kolesi in z rolerji.

Iz Ljubljane je prišla šola Lucky Luka, ki nas je učila rolati. Na rolerjih smo vozili slalom, skakali, delali črke in številke in na koncu tekmovali za priznanja. Kdor je opravil vse naloge, je dobil veliko modro medaljo. Tudi jaz sem jo dobil.

Marko Huč, 2. razred

DROBNE NOVICE

Dobil sem zlato priznanje na čebelarskem tekmovanju v Slovenski Bistrici. Bil sem zelo vesel. Hitro sem poklical učiteljico Jožico Gole. Tudi ona je bila vesela. V četrtek, 22. junija, grem k županu na svečan sprejem. Komaj čakam!

Miha Brcar

Na šoli smo imeli zaključno prireditev Pokaži, kaj znaš. Predstavila se je cela šola. Jaz sem nastopala z violino, pokazala sem baletno točko ob spremljavi Eve ob klavirju. Prišlo je veliko ljudi, učiteljica Nataša pa nas je slikala.

Alma Zupan

Imeli smo športni dan - kopanje v Šmarjeških Toplicah. Tam smo skakali v vodo in plavali. Vmes smo šli na sladoled in se igrali na igralih. Peljali smo se z avtobusom. Ko sem prišla domov, sem spala dve uri, potem pa sem gledala nogometno tekmo.

Gaja Brezovar

ŽE V DRUGEM RAZREDU POTUJEMO PO SVETU ...

Meseca marca sem bila tri tedne pri stricu v Avstraliji. Tam živijo atijevi sorodniki. Vozili smo se z avionom 24 ur. Med vožnjo mi je bilo slabo, ker sem popila preveč kokakole. Videla sem kenguruje in koale ter spoznala, da koale podnevi spijo. Videla sem znani most v Sydneyju in veliko opero. Bili smo v lunaparku. Vsak dan smo šli v veliko trgovino. Čeprav je bilo v Sloveniji takrat zelo mrzlo, sem se jaz kopala v morju, ker je bilo tam zelo vroče. Poleti je lahko v Avstraliji tudi do 51 stopinj Celzija.

Maja Rejc

Bila sem v Parizu. Videla sem Eifflov stolp in bila čisto na vrhu. Šli smo v Disneyland, kjer sem se vozila na vlakcu smrti ter videla še mnogo drugih igral. Prvič sem spala v hotelu in se prvič v življenju vozila z avionom.

Lucija Grebenc

DRUGARČKI MED POČITNICAMI ...

JUHUUH! Komaj čakam, da se bodo začele počitnice. Takrat bom šla k svoji krstni botri na počitnice. Za 10 dni bom šla v Novo mesto.

Ingrid Povše

Med počitnicami bom šla na morje z mamico, očijem in z babico. Tam imam svojo prijateljico.

Lucija Grebenc

Vozil se bom s kolesom in šel na morje. Morda se bom celo peljal z avionom.

Kristjan Berk

Komaj čakam na počitnice, da bom šel na morje na Debeli rtič. Tam se bom kopal in igral. Ko bom prišel domov, bom šel v Sevnico in tam prespal pri stricu Matevžu. Vozil se bom s kolesom, z babico pa bova spekla pico.

Ožbej Kisovec

Med počitnicami se bom igral in šel na počitnice k bratrancu.

Žan Hribar

Šla bom na počitnice na Pužmanco in se igrala s sestričnima Nino in Tino ter s prijateljicama Katjo in Metko.

Maja Rejc

Šel bom na morje, prespal na Debencu in se igral v svojem peskovniku.

Jan Novak

Šel bom na morje v Punat na otok Krk. Morda bo prišel k meni moj prijatelj Jan.

Miha Brcar

Med počitnicami bomo šli v Dolenjske Toplice.

Gašper Anderlič

Med počitnicami bom šla na morje in k moji sestrični Evi ter teti Mari.

Tamara Ramovš

Med počitnicami se bom igrala, pomagala bom svoji babi in šla v šolo v naravi.

Sara Kostanjevec

Z bratcem in s sestrico bom šla na morje. Tam se bomo igrali.

Sonja Jaki

Huraa! Začenjajo se počitnice. Komaj čakam na petek, ko bom šla že desetič na Dunaj za 9 dni. Šla bom na morje, na Bohinjsko Belo in tako dalje. Res zelo, zelo zelo komaj čakam te počitnice (za dva meseca!). Saj se že začenjajo ...

Alma Zupan

Ne morem dočakati počitnic. Med počitnicami bom delal grad v pesku in malo računal. Igral se bom s sestro Ano.

France Frelj

Vas zanima, kaj bom počela med počitnicami? Bom na Homu, kjer se bom igrala s svojimi sosedi. Včasih se tudi skregamo, ampak ne velikokrat. Včasih imamo piknik in se zabavamo.

Vanesa Brcar

Šla bom na morje in se igrala z muckom.

Blažka Breznikar

*Mentorica:
prof. Nataša Brcar*

SPODBUJANJE KULTURNE TRADICIJE NAŠE DOMOVINE

Učenci 3. a in 3. b razreda smo že v načrtovanju programa izpostavili cilj, ki spodbuja kulturno tradicijo naše domovine. Prelistavali smo knjige, ki govorijo o koreninah naše preteklosti. Roka se je ustavila na listu s papirnatimi rožami. Ta okras je spremljal poroke, birme, žegnanja, vpletli so jih v pogrebne vence, pušne ... Bil je ravno čas pred veliko nočjo. Nekaj tega znanja imamo tudi starejše učiteljice, vendar bi potrebovale pomoč izkušene prostovoljke. Izvedeli smo, da je v tej ročni spretnosti prava mojstrica gospa Hema Bizjak. Skupaj smo preživeli lepo delovno dopoldne in obogatili tako učence kot sebe.

*Učiteljici 3. razreda
Lucija Kupec in Marta Gorenc*

ŠOLSKO LETO SE ZAKLJUČUJE ...

Petnajstega junija je zaključila osnovno šolanje prva generacija devetletkarjev. V šolski telovadnici smo pripravili lepo srečanje devetošolcev, njihovih staršev in učiteljev. V pestrem programu so se spominjali dogodkov in let na osnovni šoli, sledila je slovesna podelitev spričeval, nagrad in priznanj ter zahval.

Že naslednji dan so se nekateri razkropili po srednjih šolah za vpise. V tej generaciji so bila tri dekleta, ki so bila odlična vseh osem let šolanja: **Metka Banič, Eva Frelih in Ana Gorenc.**

Šolsko leto, ki se izteka, ni bilo tako bogato obdarjeno z zlatimi priznanji kot prejšnja. Najuspešnejši so bili čebelarji, ki so na državnem tekmovanju prejeli kar osem zlatih priznanj. Dobitniki le-teh so: **Simona Gričar, Sara Breznikar, Barbara Hočevar, Loreta Jerič, Miha Brcar, Aljaž Škerjanc, Petra Jerič in Sonja Brcar.**

Med veselošolci se jih je šest prebilo do državnega tekmovanja (dobitniki srebrnih priznanj: **Simona Gričar, Žiga Huč, Petra Jerič, Barbara Hočevar, Loreta Jerič, Metka Banič**), zlato priznanje pa je prejela **Simona Gričar.**

Srebrna priznanja so prejeli tudi učenci, ki so tekmovali v matematiki za Vegovo priznanje – štirje so: **Matej Kalčič, Anja Novak, Nina Zaplatar, Sara Breznikar.** Dve srebrni priznanji sta prejeli učenki 8. razreda na državnem tekmovanju v znanju iz sladkorne bolezni: **Ana Anderlič in Anja Novak,** srebrno priznanje iz zgodovine pa učenka devetega razreda **Metka Banič.**

Drugo mesto na državnem tekmovanju Konstruktorstvo in tehnologije obdelav je dosegel učenec 8. razreda **Marko Lamovšek.**

Celo šolsko leto so se vrstila številna tekmovanja in turnirji v šahu. Šah je na šoli že več let interesna dejavnost, zdaj pa je že drugo šolsko leto tudi izbirni predmet v tretji triadi. Šah igrajo učenci od 1. do 9. razreda devetletke. Med najmlajšimi so bili najuspešnejši: **France Frelih, Marko Huč, Matej Brcar in Zala Šturm.** Med mlajšimi dečki pa so bili v vrhu: **Aleš Brcar, Rok Kalčič, Tilen Živkov, Timotej Šturm, Žiga Huč, Tim Lovše, Alen Žago in Borut Tršinar.** Med starejšimi dečki (8. razred devetletke) pa še: **Matej Kalčič, Domen Živkov, Boris Tratar.**

Mlajšim košarkaricam je letos zelo malo manjkalo do zmage v finalu. Že uvrstitev v finale pa je velik uspeh za

šolo, ki zaradi manjšega števila otrok nima prav veliko izbire. V ekipi, ki se je prebila do finala, so igrali: **Tinkara Pal, Kaja Gričar, Junja Golob, Anamarija Škrjanc, Petra Mejaš, Renata Brcar, Sara Breznikar, Maja Žibert, Tanja Gorenc, Loreta Jerič, Nina Zaplatar, Karin Jurglič, Jerca Grebenc, Mateja Žibert, Barbara Hočevar, Nadja Brcar, Irena Bartolj in Simona Gričar.**

Želimo, da jim naslednje leto uspe še več doseči!

Čestitke vsem učencem, pa tudi njihovim mentorjem: **Jožici Gole, Marjanci Ogrinc, Ireni Anžur Brcar, Miri Brezovar, Emiliji Bijec, Igorju Silvestru in Andreju Brcarju!**

Med lepe uspehe šolskega leta, ki se izteka, štejem izid knjige **Kako so včasih delali in praznovali v Šentrupertu.** Pri nastanku je sodelovalo veliko učencev, njihovih staršev in sorodnikov - uredila jo je slavistka **Janja Jerovšek.** Tudi pri predstavitvi običajev in praznikov, predstavljenih v knjigi, v Šentrupertu, Trebnjem in v Biljah na Primorskem, je sodelovalo 36 učencev in učenk. Za pripravo predstavitev gre zahvala mentoricam **Janji Jerovšek, Marjanci Ogrinc in Katji Kramer.**

prof. Polona Rugelj, ravnateljica

Dogajanja v občini Trebnje

V KNJIŽNICI PAVLA GOLIE V TREBNJEM

RAZSTAVA OB SVETOVNEM DNEVU ROMOV

31. marca je bila v Trebnjem letošnja osrednja prireditev ob dnevu Romov. Knjižnica Pavla Golie je za to priložnost postavila spremljevalno razstavo, izbor knjižničnega gradiva in spletno dostopnih informacij o Romih in za Rome, ki jih hranijo slovenske knjižnice. Izbrano gradivo je predstavilo strokovne in leposlovne publikacije na različnih medijih, ki raziskujejo romsko življenje, zgodovino in socialni kontekst ali so njihovi avtorji Romi.

Trebanjska knjižnica ima v svoji lokalni bazi večino slovenskih publikacij z omenjeno tematiko na voljo uporabnikom za izposajo.

PREDSTAVITEV ZBORNIKA P. I. R. T. MOKRONOG 2004

8. maja 2006 je bila v trebanjski knjižnici predstavitev zbornika Poletni interdisciplinarni raziskovalni tabor – Mokronog 2004. O publikaciji je spregovoril založnik Marko Kapus, urednik in strokovni vodja tabora - višji konzervator ZVKDS Dušan Štepec Dobernik, konzultant za delo arhitektov – asistent na Fakulteti za arhitekturo Rupert Gole in študentka arhitekture Alenka Lamovšek, soiniciatorica in udeleženka tabora ter avtorica prispevka o mokronoških gostilnah.

Zbornik je pregled in predstavitev dela

ter rezultatov tega tabora, kjer je poleg omenjenih avtorjev sodelovalo še 11 študentov filozofske fakultete in fakultete za arhitekturo ter Pevska skupina Ragle s svojo vodjo Zvonko Rot.

Izbrane raziskovalne vsebine so zajemale tri bogata področja kulturne dediščine v Mirnski dolini oziroma Mokronogu z okolico: kapelice in znamenja, gostilne in ljudsko petje ter godčevstvo.

Marko Kapus je izčrpno opisal okoliščine in namen nastanka zbornika ter opozoril na nerazumljivo brezbržen odnos institucij oblasti do kulturne dediščine in raziskovalnih projektov le-te. Dušan Štepec Dobernik je predstavil metode s področja raziskovalnega dela na terenu, nanizal zanimive podrobnosti o raziskovalnih objektih in ocenil zbrano gradivo kot izjemno bogato osnovo za nadaljnje delo. Rupert Gole je v svojih razmišljanjih o opravljenem delu in pričujočem zborniku povzel pomembnost interdisciplinarnosti tega in podobnih objektov, vloge in pomen raziskovanja kulturne dediščine in iz tega izhajajočega spoznanja kot najpomembnejše vodilo za naše jutrišnje delo. Alenka Lamovšek je nanizala razloge za svojo veliko motiviranost in udeležbo na taboru in pisanju prispevkov ter obljubila skorajšnjo predstavitev svojega diplomskega dela o gostilnah v Mokronogu. Zaključek pogovora in razmišljanj gostov je izzvenel v skupno sporočilo o nezadostni ozaveščenosti o dragocenosti in poslanstvu, ki nam jo dediščina posreduje. Pobuda o pripravljenosti strokovnega svetovanja, pomoči in promocije v obliki predavanj in predstavitev, ki bi jih omogočila knjižnica kot prostor znanja in kulture, je zato

neprecenljivo dobrodošla in je ne gre zamuditi.

Z dejanjem, ki so ga gostje prihranili za konec, so dokazali, da izven mračnega polja profane pridobitnosti še vedno in kljub vsemu obstaja etika volje do kulture – ki nima cene: Publikacijo so zastonj razdelili med obiskovalce. Sporočilo je bilo poučno in vredno zahvale ter pohvale.

*Za Knjižnico Pavla Golie Trebnje:
Cecilija Žibert*

KNJIŽNICA JE GOSTILA MELITO OSOJNIK

Melita Osojnik je na slovenski glasbeni sceni prisotna že od poznih sedemdesetih let. Skupaj z znanimi igralci in pevci ustvarja nepozabna dela. S svojim glasbenim gledališčem ustvarja tudi za otroke in obiskuje osnovne šole in vrtnice. V Mokronogu smo tako poslušali in gledali Pravljico o zlati roži. Pravljica o zlati roži je njeno avtorsko delo. Zaupala nam je, da je glavni lik Benjamin pravzaprav njen sin Benjamin, ki ji je na predstavi tudi tehnično pomagal. Sama scena in lutke na njej so izvrstno izdelane. Mali gledalci imajo občutek, kot da so lutke skorajda oživele. Njeno dovršeno petje jih pritegne do zadnjega giba, saj tudi največji 'migetalčki' ob njenem glasu obmirujejo.

Pravljica o zlati roži govori o fantku Benjaminu, ki je neke noči sanjal čudovito lepe sanje o zlati roži. Ko pa je odhajal v šolo, je namesto na domače dvorišče stopil v gozd. Iz krošnje starega hrasta ga je poklicala kukavica in mu zaupala, da pozna pot do zlate rože. In tako se skupaj odpravita na iskanje zlate rože.

Mojca Mandelj

Upravna enota Trebnje obvešča

MESEČNO UGOTAVLJANJE ZADOVOLJSTVA STRANK

V skladu z novelo Uredbe o upravnem poslovanju smo v Upravni enoti Trebnje z mesecem majem na novo vpeljali - poleg že obstoječega letnega ugotavljanja zadovoljstva strank z delom Upravne enote Trebnje - tudi redno mesečno ugotavljanje zadovoljstva strank.

Za redno mesečno ugotavljanje zadovoljstva strank je Ministrstvo za javno upravo pripravilo standardizirane vprašalnike. Vprašalniki so anonimni, zato na njem ni nobenih oznak, ki bi pripomogle k identifikaciji stranke. Vprašalnik temelji na posebnih sklopih vprašanj, kot so: kakovost dela javnega uslužbenca, ocena odnosa javnega uslužbenca do stranke, hitrost opravljenega dela, urejenost in dostopnost organa; stranke bodo lahko podale tudi mnenje o drugih vprašanjih, ki niso izrecno zajeta.

Vprašalniki so strankam na voljo na vidnem mestu na lokaciji upravne enote, kjer ima vsaka stranka možnost, da po opravljeni storitvi oceni delo upravne enote, izpolnjen vprašalnik pa odda v skrinjico ob izhodu iz stavbe. Prav tako bodo vprašalniki priloženi vsem odločbam oziroma sklepom, s katerim se postopek zaključi, kjer je bil postopek sprožen na zahtevo stranke, in sicer za vloge, vložene po 1. V. 2006. Hkrati bo stranka prejela tudi pisemsko ovojnico za vrnitev odgovorjenega vprašalnika s plačano poštnino.

Vprašalniki, oddani v skrinjico, in vprašalniki, prejeti po pošti, bodo mesečno obdelani, rezultati pa objavljeni na spletni strani.

Vse stranke Upravne enote Trebnje vabimo, da s pomočjo vprašalnikov ocenijo naše delo in nam s svojimi pripombami in predlogi pomagajo, da ga še izboljšamo.

SPREMEMBA ZAKONA O VOJNIH VETERANIH

Državni zbor RS je na seji dne 29. III. 2006 sprejel Zakon o spremembah in dopolnitvah zakona o vojnih veteranih. Zakon je objavljen v Uradnem listu RS, št. 38/2006 z dne 11. IV. 2006, in je pričel veljati 26. IV. 2006.

Pomembna novost spremenjenega zakona so zlasti nove kategorije upravičencev do statusa vojnega veterana in način dokazovanja teh dejstev.

Novi upravičenci do statusa vojnega veterana so tudi osebe, ki so v vojaški agresiji na RS v času od 26. VI. 1991 do 18. VII. 1991 opravljali naloge ali dolžnosti pri obrambi RS kot:

- delavec upravnega organa, pristojnega za obrambne zadeve, ki je opravljal upravne in strokovne naloge s področja obrambe in zaščite v povečanem obsegu
- delavec, odgovoren za obrambne priprave v republiških upravnih organih
- oseba, ki je sodelovala v pogajanjih s predstavniki takratne JLA kot član ene izmed komisij
- delavec upravnega organa, pristojnega za upravne notranje zadeve, ki je oborožen opravljal strokovne in upravne naloge s področja obrambe in zaščite v povečanem obsegu
- oseba, ki je v času oboroženih spopadov po odredbi policije postavljala in varovala barikade in druge ovire
- oseba, ki je po odredbi republiškega sekretarja za notranje zadeve v tajnosti hranila oborožitev, opremo ali bila vključena v izvajanje oskrbe policijskih enot na terenu
- pripadnik oskrbne enote republiške koordinacijske skupine
- pripadnik službe za opozarjanje in obveščanje, ki je opravljal obrambne naloge v vizualni opazovalnici
- član republiškega, mestnega ali občinskega štaba za civilno zaščito, člani njihovih specializiranih enot pa ob pogojih, da so opravljali obrambne naloge v času oboroženih spopadov (ne velja za štab CZ v okviru krajevne skupnosti)
- voznik ali zdravstveni delavec v reševalnih vozilih nujne medicinske pomoči, ki je opravljal naloge zaščite in reševanja neposredno med oboroženimi spopadi
- obveznik delovnih dolžnosti v elektro podjetjih, v železniškem gospodarstvu, v PTT podjetjih, v cestnih podjetjih, Aerodrom Ljubljana in RTV Slovenija, ki je dejansko opravljal naloge po odločitvah republiške koordinacijske skupine
- predstojnik ali delavec zbirnega centra, ki je po odredbah predstojnika opravljal naloge varovanja zbirnega centra, varovanja ali nadzora vojnih ujetnikov v zbirnem centru
- delavec carinske službe, ki je izvajal operativne naloge po odločitvah in navodilih republiške koordinacijske skupine.

Vsi upravičenci, ki izpolnjujejo enega izmed navedenih pogojev, lahko vložijo zahtevo za priznanje statusa vojnega veterana, kjer bodo v postopku dokazovali pravno pomembne okoliščine in priložili ustrezna potrdila po Zakonu o splošnem upravnem postopku.

Podrobne informacije o postopku priznanja statusa vojnega veterana skladno z novelo zakona lahko dobite pri referentki Simoni Končina, tel. št. 07/ 34 82 274, ali v informacijski pisarni pri gospe Darinki Mlakar Korpar, tel. št. 07/ 34 82 258, v poslovnem času Upravne enote Trebnje.

V UPRAVNI ENOTI TREBNJE SKLEPAMO ZAKONSKE ZVEZE TUDI IZVEN URADNO DOLOČENIH PROSTOROV

V skladu z Zakonom o zakonski zvezi in družinskih razmerjih (Uradni list RS, št. 69/2004 - uradno prečiščeno besedilo) se zakonska zveza sklene pred načelnikom upravne enote ali od njega pooblaščen osebe ob navzočnosti matičarja.

Zakonska zveza se sklepa javno in slovesno v posebej določenih uradnih prostorih, ki jih določi upravna enota po prejšnjem soglasju ministra, pristojnega za upravo.

Zakonska zveza se sme skleniti tudi na drugem mestu, če to zahtevata bodoča zakonca in navedeta za to pomembne razloge. Podobno določbo vsebuje tudi Pravilnik o sklepanju

zakonske zveze (Uradni list RS, št. 71/2003 in 73/2005).

Zaradi izraženih želja bodočih zakoncev po sklenitvi zakonske zveze izven uradno določenih prostorov je tudi Upravna enota Trebnje sledila zakonski možnosti in usmeritvam pristojnega ministrstva ter v nekaj primerih že dovolila sklenitev zakonske zveze tudi izven uradno določenih prostorov, vendar pod pogoji, ki so jih za vsako poroko posebej dogovorili - tako upravna enota kot bodoča zakonca.

Odzivi udeleženih zakoncev na

sklenitev zakonske zveze izven uradno določenih prostorov so bili pozitivni, zato bomo s takšno prakso nadaljevali tudi v prihodnje.

Za vse informacije in podrobnejša pojasnila v zvezi s sklepanjem zakonskih zvez izven uradno določenih prostorov smo vam na voljo na sedežu Upravne enote Trebnje, Goliev trg 5, Trebnje, na

Oddelku za upravne notranje zadeve Upravne enote Trebnje, soba št. 27;

kontaktni osebi sta:

gospa Tadeja Merkun

na tel. št. 07-3482-278

in gospa Vida Barle

na tel. št. 07-3482-277

Upravna enota Trebnje

SREČNO, GENERACIJA 2005/2006!

Poletje v Šentrupertu

VLADO KRESLIN

z Malimi bogovi in Beltinško bando

Petek, 21. julija 2006, ob 21. uri
na Veseli Gori za gradom.

ŠentRUPERT

GLASILO KRAJEVNE SKUPNOSTI ŠENTRUPERT - LETO: VIII. /2

poletje 2006

USTANOVITELJICA: KRAJEVNA SKUPNOST ŠENTRUPERT - zanjo: Tone Rugelj

UREDNIŠKI ODBOR: Rupert Gole, Mateja Ramovš, Polona Rugelj, Mirko Simončič, Jože Zupan

OBLIKOVANJE IN PRELOM: Rupert Gole

TISK: KOPO d.o.o., Mirna

Glasilo izhaja štirikrat letno. Naklada: 1000 izvodov.

Po zakonu o DDV se za glasilo plačuje 8,5% davek od prometa proizvodov.